

พระจุดจากพม่ามาสู่ไทย
เป็นแสงหนึ่งส่องสว่างทางชีวิต
ยามนี้ทรงจากไทยไปสุพรรณ
จักขอเดินตามรอยบาทราชยุคล
ขอสวมเด็จพระพี่นางทรงสภิต
ข้าแผ่นดินกราบทับบังคมคัล

เป็นดวงใจประชาค่าเลอสรร
ราชกิจคุณอนันต์เพื่อพองชน
ปวงประชาศกสลักล้าล้น
ประพฤติดนให้ดมีศีลธรรม
สราญสุนิกในท้วงสรวงสวรรค
กักตบั้นตราบชีวาหาไม่เอย

ควรมีควรแล้วแต่จะโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้จัดทำนิตยสารธรรมะใกล้ตัว

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>

ธรรมะจากพระผู้รู้	๑๙
มหาสติปัฏฐานสูตร	๓๐
<ul style="list-style-type: none"> ▶ รู้จักความจริงในมุมมองของอริยะ ▶ ขั้นสุดท้ายของการฝึกมีสติอยู่กับสภาวะธรรม ▶ ผลแห่งการเจริญสติ 	
ไดอารี่หมอดู	๓๙
กวีธรรม	๔๓
<ul style="list-style-type: none"> ▶ วิหาร...ที่มีจรัราชตามไม่ทัน ▶ สงสารตัวเองบ้าง ▶ เกิดเป็นมนุษย์ ▶ ดอกสร้อยร้อยผกา (▶ สายหยุด ▶ ดอกตำลึง) 	
คำคมชวนคิด	๔๘
สัพเพหระธรรม	๕๐
▶ คุณมอเตอไรซ์หัวใจดี	
ของฝากจากหมอ	๕๒
▶ ลูกอม ขนมห ขงขวัญ	
แง่คิดจากหนังสือ	๕๗
▶ The Warlords – เสียงเพรียกจากคุณธรรม	
เรื่องสั้นอิงธรรมะ	๖๒
▶ บัลลังก์หน้า ตอนที่ ๔, ๕	
เที่ยววัด	๖๖
▶ วัดบรมนิวาส: อัญญาสิแห่งกรุงเทพฯ ตอนที่ ๑ ดันทางแห่งพระปฏิบัติ	
ธรรมะกับไลฟ์สไตล์	๗๓
▶ การ์ตูน “พระพุทธเจ้า” แอนิเมชั่นฝีมือคนไทย	

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรินย์ โมตรีเวช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจ.ภ.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์
 ธรรมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรื่องมา
 เตรียมเสียบยงไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรื่องมา
 เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรื่องมา
 ไดอารี่หมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
 คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
 สัพเพหระธรรม: ชนินทร์ อารีหนู
 ธรรมะจากคนสู้กิเลส: พรราวพรรณราย
 มัลลิกะมาลย์ ทองเลี่ยมมาค

ของฝากจากหมอ: พริม ท้ววงศ์
 แง่คิดจากหนังสือ: เกสรา เดิมสินวานิช
 นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วง
 เทียววัด: เกสรา เดิมสินวานิช
 ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู
 ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: ศदानันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กนกเรขา กฤษฏารักษ์
 กานต์พัทธ์ รัชพันธุ์ • จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
 ชนินทร์ อารีหนู • ณัฐชญา บุญมานันท์
 ณัฐธิดา ปันทานต • ณัฐพร สกฤตอุทัยศักดิ์
 ปรียาภรณ์ เจริญบุตร • ปิยมงคล โชติกเสถียร
 พรราวพรรณราย มัลลิกะมาลย์ ทองเลี่ยมมาค
 พรหมเนตร สมรักษ์ • พิจิตรา ไตวิวิญญ์
 พิธา จารุพูนผล • พีรยสร์ อุบลวัต
 มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร
 เขียวลักษณ์ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี
 วิมล ดาวรรวิภาส • วิมุตติยา นิวาดังบงกช
 ศदानันท์ จารุพูนผล • ศศิธร คิวะนันท์ ทากรณ
 ศิราภรณ์ อภิรัฐ • สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์
 สารินี สาณะเสน • สิทธินันท์ ชนะรัตน์
 สุปราณี วง • อนัญญา เรื่องมา
 อนัญญา เรื่องมา • อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์
 อัจฉนา ผลานาวัต

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์
 ฝ่ายสื่อเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ตรีโสภา
 ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์
 โฟลีน ลายลนิตเสริญกุล • กฤษฏ์ อักษรวงค์
 ฝ่ายสื่อ Word: พีรยสร์ อุบลวัต
 ฝ่ายสื่อ PDF: บุญยศักดิ์ ธีรวงศ์กิจ
 เกียรติภูมิ จารุเสน โยธิน • มรกตอัมพร
 วรรณรักษ์ ปัญจขาวร
 ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

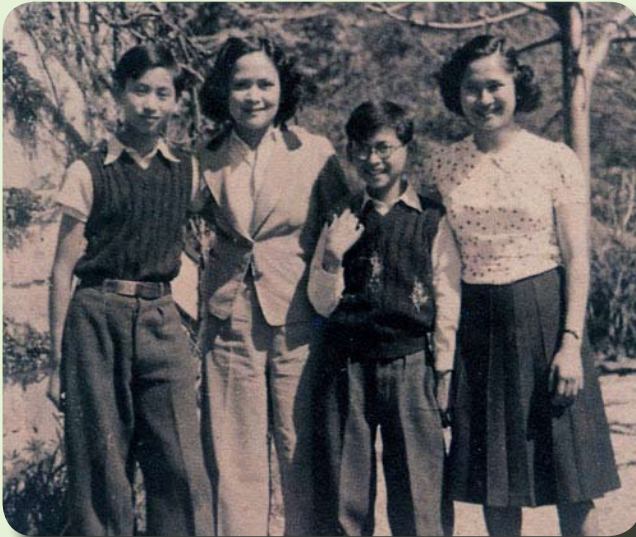
ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้
 ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

สวัสดีค่ะ

ปกติแล้ว ปีหน้าฟ้าใหม่มักจะมาเยือนเราด้วยความสุขและรอยยิ้ม แต่สำหรับฟ้าใหม่ที่มาเยือนชาวไทยในปี ๒๕๕๑ นั้น กลับเป็นท้องฟ้าสีเทาหม่นที่มาพร้อมกับความสูญเสียอันยิ่งใหญ่ และนำมาซึ่งความโศกเศร้าของคนไทยทั่วประเทศ เมื่อพสกนิกรได้ทราบข่าวจากประกาศของสำนักพระราชวังเรื่อง สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ สิ้นพระชนม์

เหมือนนาฬิกาได้หมุนเวลาย้อนกลับไปอีกราวหนึ่ง...

เมื่อได้เห็นพระฉายาลักษณ์ต่าง ๆ ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ พระฉายาลักษณ์ที่พระองค์ทรงฉายร่วมกับสมเด็จพระบรมราชชนนี และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ในพระอิริยาบถต่าง ๆ ที่ทรงยิ้มพระสรวลด้วยความเกษมสำราญ ปรากฏผ่านสื่อต่าง ๆ ได้รับทราบพระประวัติ ตลอดจนพระกรณียกิจหลากหลายของพระองค์ กับภาพอีกหลาย ๆ ภาพ และเรื่องราวอีกหลาย ๆ เรื่องราวที่ไม่เคยได้รับรู้มาก่อนเลย...

ยังได้รับทราบเรื่องราวเหล่านั้น ก็ยิ่งรู้สึกเทิดทูน และชื่นชมในพระปณิธาน พระจริยวัตร พระอัจฉริยภาพ และสำนึกในพระกรุณาธิคุณของพระองค์ยิ่งนักค่ะ พระองค์ทรงเป็นผู้มีคุณสมบัติที่เพียบพร้อมยิ่ง จนแม้อยากจะเขียนเพื่อพุดคุยสู่กันฟัง กับคุณผู้อ่านอีกสักครั้ง ก็ยังไม่อาจสรรหาคำพูดใด ๆ มาบรรยายได้สิ้นเลย

จนได้ไปอ่านเจอบันทึกเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่ง ที่ผู้ใช้นามว่า *dcopywriter* ได้เขียนบันทึกไว้ เมื่อครั้งได้ไปที่โรงพยาบาลศิริราช และมีนิทรรศการเล็ก ๆ เกี่ยวกับสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ซึ่งในนิทรรศการแห่งนั้น ได้เขียนพระคุณลักษณะเด่นของพระองค์ไว้ ๗ ประการ เป็น ๗ ประการที่อ่านแล้วไม่อาจปฏิเสธได้เลยค่ะว่า นี่แหละ... “พระพี่นางฯ” ของชาวไทย

**พระคุณลักษณะเด่น ๗ ประการของ
สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา
กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ องค์แก้วกัลยา**

๑. ความสง่างาม นุ่มนวล อ่อนโยน (Grace)
๒. ความเรียบง่าย เป็นธรรมชาติ (Simplicity)
๓. ความมีพลังสร้างสรรค์ (Energy)
๔. ความรอบรู้ การศึกษา (Knowledge)
๕. ความเมตตา อุปลัมภ์ การให้ (Kindness)
๖. การให้เกียรติผู้อื่น (Courtesy)
๗. การอุทิศพระองค์เพื่อส่วนรวมและผู้อื่น (Dedication)

ซึ่งหากใครได้เปิดโทรทัศน์ ฟังวิทยุ หรือติดตามข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ช่วงนี้ ได้ทราบเรื่องราวของท่าน ก็คงจะประจักษ์ใน ๗ ข้อนี้แน่นอนอย่างแน่นอนคะ

มีสิ่งหนึ่งที่เพิ่งได้ทราบด้วยความทึ่งจากพระประวัติของพระองค์เมื่อไม่นานมานี้เอง คือ เมื่อครั้งพระองค์ทรงเสด็จไปทรงศึกษา ณ กรุงเจนีวานั้น พระองค์ทรงสอบผ่านชั้นสูงสุดของระดับมัธยมศึกษาได้เป็นที่ ๑ ของโรงเรียนนานาชาติที่ทรงศึกษา และทรงเป็นถึงที่ ๓ ของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ นับเป็นพระปรีชาสามารถในระดับนานาชาติที่หาผู้ใดเทียบได้ยากยิ่ง นอกจากนี้ ยังทรงสำเร็จการศึกษาทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ สาขาเคมี และทางด้านสังคมศาสตร์ อันประกอบด้วย วรรณคดี ปรัชญา และจิตวิทยา จากมหาวิทยาลัยโลซานน์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงศึกษาหลักสูตรทั้งสองสาขาไปพร้อมกัน นอกจากนี้ ยังทรงมีพระปรีชาสามารถทางด้านดนตรีคลาสสิกที่พระองค์โปรด มีพระปรีชาสามารถยิ่งในเรื่องของภาษา โดยเฉพาะภาษาฝรั่งเศส และภาษาเยอรมัน รวมทั้งสิ่งที่ไม่ใครมีผู้ใดทราบก็คือ ทรงมีพระปรีชาสามารถ ในการขับเครื่องบินปีก ๒ ชั้น และทรงขับเฮลิคอปเตอร์ได้อีกด้วย ยิ่งได้ทราบก็ยิ่งประทับใจในพระอัจฉริยภาพหลากหลายแขนงของพระองค์ยิ่งนักคะ

และเมื่อได้เห็นพระฉายาลักษณ์เก่า ๆ ของพระองค์เมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ ก็รู้สึกตื่นใจตั้งแต่แรกเห็นเลยจริง ๆ ค่ะว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีพระสิริโฉมงดงามยิ่งนัก ทรงเปี่ยมด้วยความสง่างาม ทว่าอ่อนโยน สมกับที่ประสูติในพระบรมราชจักรีวงศ์ แถมยังเพิ่งได้ทราบนี่เองค่ะว่า เมื่อครั้งพระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์สอนวิชาภาษาฝรั่งเศส ให้กับนิสิตที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็ยังปรากฏว่า ในช่วงแรกที่ทรงสอนนั้น ไม่มีนิสิตคนไหนจดอะไรเลย เพราะมัวแต่จ้องพระพักตร์ของพระองค์ :)

ลูกศิษย์ในครั้งนั้นจะพูดเป็นเสียงเดียวกันเลยนะคะว่า “ทรงมีพระสิริโฉมที่งดงามมาก...” จนเวลาผ่านไปเป็นอาทิตย์ นิสิตก็ยิ่งมัวแต่ชมพระพักตร์ พระองค์จึงทรงมีรับสั่งว่า “มัวแต่มองฉัน ไม่จด ไม่ถามเลย แล้วจะได้อะไร” นิสิตจึงได้ตั้งใจเรียนมากขึ้น :)

แต่แม้กระนั้น สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ก็ทรงดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายยิ่ง และไม่เคยให้ค่ากับคุณสมบัตินั้นเหนือคุณค่าแห่งความดีงาม สมกับที่สมเด็จพระบรมราชชนนีได้เคยทรงอบรมพระองค์ ดังที่ท่านได้ทรงปรารภไว้ว่า...

“แม่ไม่เคยชมว่าเราฉลาดหรืองาม

จะชมก็เมื่อประพฤติตนดี ทำอะไรที่น่าสรรเสริญ

เราจึงไม่เหลิง อวดขาดความมั่นใจในตัวเองบ้าง แต่ก็ทราบอยู่เสมอว่าเราเป็นใคร ด้วยการพูดให้เข้าใจนี้ ทำให้เราเป็นผู้ที่นับถือความจริง มีสัจจะ

ไม่หลอกใคร และไม่หลอกตัวเอง...” (จากหนังสือ *เจ้านายเล็ก ๆ - ยุวกษัตริย์*)

นอกจากนี้ อีกสิ่งหนึ่งที่ฉายภาพให้เห็นได้อย่างชัดเจนจากพระกรณียกิจต่าง ๆ ก็คือ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงมีพระปณิธานอันแน่วแน่ในการสานต่อแนวพระราชดำริของพระราชบิดาและพระราชมารดาของพระองค์เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ทั้งในด้าน **การสาธารณสุข** ที่ทรงมีพระราชประสงค์ในการสร้างคุณภาพชีวิตแก่ประชาชนผู้ยากไร้ และด้าน **การศึกษา** ที่ทรงมีพระราชประสงค์ในการยกระดับและ “พัฒนาคน”

คุณผู้อ่านทราบไหมคะว่า ที่นักเรียนไทยไปแข่งขันโอลิมปิกวิชาการในต่างประเทศนั้น สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ท่านทรงเป็นองค์อุปถัมภ์ในการส่งเยาวชนไทย ไปร่วมแข่งขันครั้งแรก ตั้งแต่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ทั้งสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี คอมพิวเตอร์ และชีววิทยา ทรงพระราชทานทรัพย์สินส่วนพระองค์เพื่อช่วยเหลือ ทรงติดตามความเคลื่อนไหวของการแข่งขัน ตลอดจนพระราชทานกำลังใจ และแสดงความยินดีแก่เยาวชนที่ประสบความสำเร็จทุกครั้ง ไม่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังทรงให้การสนับสนุนและพระราชทานความช่วยเหลือ ทางด้านการศึกษาอย่างมากมายและอย่างต่อเนื่อง ทั้งด้วยพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ และด้วยพระวรกายที่ทรงทุ่มเท ทั้งในระดับเด็กเล็ก และระดับอุดมศึกษา ด้วยทรงมุ่งยกระดับรากฐานการศึกษาให้กับเยาวชนไทยอย่างแท้จริง

ภาพที่พสกนิกรอาจเห็นกันคุ้นตากว่า อาจเป็นภาพที่พระองค์ท่าน เสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมเยียนช่วยเหลือประชาชนในท้องถิ่นทุรกันดาร โดยจะเสด็จพระราชดำเนินเคียงคู่สมเด็จพระบรมราชชนนีอยู่เสมอ และแม้เมื่อพระราชมารดาของพระองค์ท่านไม่อยู่แล้ว สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ก็ได้อุทิศพระองค์สืบสานงานในพระราชกิจที่สำคัญหลายประการ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานมูลนิธิแพทย์อาสา

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี (พอ.สว.)

จนทำให้สุขอนามัยของประชาชนในถิ่นทุรกันดารในจังหวัดต่าง ๆ ดีขึ้นตามลำดับ ทั้งยังทรงเป็นประธานมูลนิธิโรคไต และทรงรับมูลนิธิตลอดจนสมาคมอื่น ๆ

ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การสงเคราะห์ และการสาธารณสุข ไว้ในพระอุปถัมภ์ อีกเป็นจำนวนมาก และได้พระราชทานความช่วยเหลืออันเป็นการแก่มูลนิธิและสมาคมที่อยู่ในพระอุปถัมภ์ จนทำให้กิจการต่าง ๆ เหล่านั้น

ดำเนินก้าวหน้ามาด้วยความมั่นคง และก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชนอย่างใหญ่หลวง

โดยส่วนตัวแล้ว ขนาดติดตามอ่านพระกรณียกิจได้ไม่ครบถ้วนดี ยังรู้สึกเสียนะคะว่า

พระองค์ทรงมีน้ำพระทัยเสียสละต่อปวงพสกนิกรอย่างหาที่สุดมิได้

ยิ่งได้ฟังจากผู้ที่มีโอกาสได้รับใช้ใกล้ชิดพระองค์เป็นเวลาหลายปีนั้น

ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

ท่านทรงงานหนักและทรงทำเพื่อประชาชนมากเหลือเกิน

สิ่งที่ท่านทรงทำแต่ไม่ได้ทรงบอกออกไป หรือไม่ได้ปรากฏภาพออกไปทั้งหมดนั้น

ยังมีอีกมากมายที่ประชาชนทั่วไปอย่างเรา ๆ ไม่มีโอกาสได้รับทราบเลย

พระองค์ท่านทรงมีพระปณิธานที่จะทรงช่วยเหลือประชาชนชาวไทย
ให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุข ไม่ต่างจากพระราชมารดาหรือพระอนุชาของพระองค์เลย
ดังเช่นที่พระองค์ได้เคยทรงปรารภว่า

“ในครอบครัวเรา ความรับผิดชอบ เป็นของที่ไม่ต้องคิด เป็นธรรมชาติ
สิ่งที่สอนกันอันดับแรกคือ เราจะทำอะไรให้เมืองไทย...”

(จากหนังสือ เฉลิมขวัญกัลยาณินวัฒนา หนังสือกตัญญูกตเวที มุลนิธิโรดไต่แห่ง
ประเทศไทย)

นอกจากประโยชน์อันใหญ่หลวงที่ได้ทรงฝากไว้ให้กับประชาชนชาวไทยแล้ว
ยังมีอีกพระกรณียกิจอันยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่ง ที่ได้ทรงฝากไว้ให้แก่พระพุทธ
ศาสนา

อันเป็นพระกรณียกิจสุดท้ายก่อนสิ้นพระชนม์ นั่นคือ
ทรงเป็นองค์ประธานเผยแพร่พระไตรปิฎกฉบับสากล อักษรโรมัน สู่นานาชาติ
ซึ่งนับเป็นพระไตรปิฎกภาษาบาฬี ฉบับสากล ชุดสมบูรณ์ชุดแรกของโลก

โดยพระไตรปิฎกบาฬี อักษรโรมัน จำนวน ๔๐ พระคัมภีร์นี้ เป็นคำสอนของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในภาษาบาฬี ที่ได้สังคายนาเป็นสากลเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐
และปัจจุบันได้นำมาตรวจทานใหม่จัดพิมพ์เป็นอักษรโรมัน
ในพระสังฆราชูปถัมภ์สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
เพื่อสืบสานพระบวรพุทธศาสนา ตามพระราชศรัทธาในสมเด็จพระปิยมหาราช
เมื่อเรื่องการจัดพิมพ์พระไตรปิฎกฉบับประวัติศาสตร์ ได้ทราบถึงสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ
พระองค์ก็ได้ทรงพระกรุณาอุปถัมภ์โครงการเผยแพร่พระไตรปิฎกเป็นธรรมทาน
โดยทรงรับเป็นองค์ประธานกิตติมศักดิ์ในการพระราชทาน และประดิษฐานพระไตรปิฎก
อักษรโรมันในนานาชาติ โดยได้พระราชทานแต่สถาบันสำคัญทั่วโลก รวม ๑,๐๐๐ ชุด

ซึ่งนับเป็นการดำเนินตามรอยพระยุคลบาทในหลวงรัชกาลที่ ๕
ในการจัดพิมพ์และพระราชทานพระไตรปิฎกสู่โลกอีกครั้งหนึ่งด้วย

และแน่นอนว่า... พระองค์ยังทรงเป็นกำลังพระราชหฤทัย
ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระอนุชาของพระองค์ อย่างยิ่งอีกด้วย
ถึงความปรากฏในพระบรมราชโองการดำรัสสั่งให้สถาปนาพระอิสริยยศศักดิ์
เป็นเจ้าของฟ้าต่างกรมฝ่ายในเป็นพระองค์แรกในรัชกาลปัจจุบัน ความว่า

“สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา
ทรงเป็นสมเด็จพระโสทรเชษฐภคินีอันสนิทแต่พระองค์เดียว
ที่ได้ทรงร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาแต่ยังทรงพระเยาว์
ทั้งเป็นผู้ที่ทรงเคารพนับถือในฐานะที่ทรงมีอุปการคุณมาแต่หนหลัง...”

และตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ก็ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจ
แทนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในหลายวาระ และยังทรงรับเป็นพระธุระ
ในการส่วนพระองค์สมเด็จพระบรมราชชนนีให้ดำเนินลู่วิ่งไปด้วยความเรียบร้อย
ทั้งได้ปฏิบัติวัฏจักรสมเด็จพระบรมราชชนนีอย่างใกล้ชิดในทุทุกสถาน

และรักษาพยาบาลเมื่อทรงประชวร ซึ่งนับว่าพระองค์ได้ทรงช่วยแบ่งเบาพระราชภาระ
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทำให้ทรงคลายพระราชกังวล
และวางพระราชหฤทัยในการส่วนสมเด็จพระบรมราชชนนีได้เป็นอันมาก

พระเกียรติคุณของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา ที่ทรงบำเพ็ญพระกรณียกิจมหาศาลอย่างมีทรงรู้เหนืออยากตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์นั้น คงไม่สามารถจารึกไว้ได้อย่างครบถ้วนได้เลยในหน้ากระดาษเพียงไม่กี่หน้าเช่นนี้

แต่คุณงามความดี และคุณประโยชน์มหาศาลที่พระองค์ได้ฝากไว้ให้ชาวไทยทุกคน จะเป็นที่ยึดจำจารึกและสถิตในใจของพสกนิกรตราบนานเท่านาน

แปลกไหมคะ...

ก่อนนี้เราแทบจะไม่เคยทราบเลยว่า พระองค์ทรงทำอะไรมากมายถึงเพียงนี้ จนวันสุดท้าย... เราก็ได้พบว่า พระองค์ท่านทรง “ให้” อะไรแก่พสกนิกรไว้มากมายเหลือเกิน

เป็นความประทับใจโดยส่วนตัวจริง ๆ นะคะ ที่พระองค์เป็นถึงเจ้าฟ้าของแผ่นดิน ทั้งทรงส่งงามด้วยพระสิริโฉม ทั้งทรงพระปรีชาสามารถอย่างยากจะหาใครเทียบได้เท่า ทั้งทรงอุบัติในราชตระกูลที่แวดล้อมด้วยข้าราชการพร้อมถวายการรับใช้มากมาย แต่พระองค์... ทรงมีความเรียบง่ายเหลือเกิน

ทรงมีพระเมตตากับคนทุกคน และทุกระดับ ทรงเป็นแบบอย่างของความกตัญญู ทรงมีความยึดมั่นในศีลธรรมและความดีงามทั้งปวง ทรงมีความตั้งใจ และสนพระหฤทัยในทุก ๆ งานที่ทรงทำ และเป็น “ผู้ให้” อย่างแท้จริง ทรงอุทิศพระวรกายอย่างมิรู้เหน็ดเหนื่อย แม้ต้องเสด็จถึงถิ่นทุรกันดารในที่ห่างไกล

มิใช่เพื่อชื่อเสียงและพระเกียรติยศใด หากจะเรียกว่า “ปิดทองหลังพระ”
ก็คงไม่ผิดอะไรนัก เพราะพระองค์มิได้ทรงมุ่งหวังสิ่งใดเลย นอกจากประโยชน์สุข
ของประชาชนของพระองค์เอง

หากจะมีสิ่งใดที่พสกนิกรอย่างเราจะพึงกระทำได้
เพื่อทดแทนน้ำพระหฤทัยอันยิ่งใหญ่
ก็คงไม่มีอะไรดีกว่า การดำเนินชีวิตโดยมีพระองค์เป็นแบบอย่าง
แห่งพระจริยวัตรอันงดงาม ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดี และทำแต่ความดีชั่วชีวิต
แม้อาจจะไม่มีใครเห็นความดีนั้นก็ตาม

เหมือนอย่างที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเคยมีพระราชดำรัสสอนครั้งหนึ่งว่า

“ที่ให้ปิดทองหลังพระก็เพื่อเตือนตัวเองว่า
การทำความดีไม่จำเป็นต้องอวดใคร หรือประกาศให้ใครรู้ ให้ทำหน้าที่เพื่อหน้าที่
และถือว่าความสำเร็จในการทำหน้าที่ เป็นบำเหน็จรางวัลที่สมบูรณ์แล้ว...”

“...ปิดทองไปข้างหลังพระเรื่อย ๆ แล้วทองจะล้นออกมาที่หน้าพระเอง”

เอกเช่นเดียวกับที่ คุณบอยด์ โกสิยพงษ์ ได้แต่งเพลง “แสงหนึ่ง (คือรุ่งงาม)”
ที่สะท้อนความหมายด้วยนัยแห่ง “แสง” ที่อาจมองไม่เห็นนี้ออกมาได้ยิ่ง
“สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงปฏิบัติพระกรณียกิจมากมาย
โดยที่ไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศ ทรงกระทำพระองค์ประหนึ่ง “แสง” เล็ก ๆ
ที่แม้คนอื่นจะ 모르ที่มา แต่ก็สร้างสรรค์โลกให้งดงาม เพราะถ้าโลกปราศจากแสง
โลกนี้ก็จะไม่มีความสวยงาม เพราะ “แสง” เป็นตัวที่ทำให้เกิดสีสันขึ้นได้ในโลกใบนี้”

“เธอเหมือนดั่งกับแสง ที่มองไม่เห็น
แต่เมื่อส่องมาสะท้อน สิ่งที่ซ่อนเร้น ก็เด่นชัดขึ้นทันที
เปรียบเธอกับแสง แม้ไม่มีสี แต่เธอก็สะท้อน
ความจริงให้โลกนี้ ได้พบเห็นสิ่งดี ๆ ว่างดงามเพียงใด...”

(จากส่วนหนึ่งของเพลง แสงหนึ่ง (คือรุ่งงาม) โดย บอยด์ โกสิยพงษ์)

ชมภาพประกอบเพลงได้ที่: http://www.youtube.com/watch?v=_aFeNsG0JH0

คุณบอยด์บอกว่า ได้แต่งเพลงนี้โดยพยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำราชาศัพท์ เพราะอยากให้คนที่ไม่มีโอกาสได้ฟังเพลงทุกคนเกิดแรงบันดาลใจ
อยากให้คนไทยทุกคน ยึดถือแนวพระจริยวัตรของพระองค์เป็นแบบอย่าง
ว่าเราก็คือคนหนึ่งที่สร้าง “แสงหนึ่ง” ให้เกิด “รุ่งงาม” ได้เช่นกัน

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
ได้ทรงอุทิศพระวรกายและพระสติปัญญา
เพื่อปวงชนชาวไทยมาตลอดพระชนม์ชีพแล้ว
บัดนี้ พระองค์ท่านคงได้ทรงพักผ่อนยังสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า
สมดังคุณูปการมหาศาลที่พระองค์ท่านได้ทรงฝากไว้ให้กับคนไทยทั้งประเทศ

ทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว ขอร่วมไว้อาลัยและร่วมรำลึกถึง
สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
ขอพระองค์ทรงสถิต ณ สวรรคาลัย และทรงสถิตอยู่ในใจไทยนิรันดร์

ควรมีควรแล้วแต่จะโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้จัดทำนิตยสารธรรมะใกล้ตัว

กลางชล

สารบัญ ←

ถาม: ในช่วงปีใหม่นี้ อยากให้หลวงพ่อกุศลถวายพรปีใหม่ค่ะ

ถ้าเรารู้เราเข้าใจธรรมะแล้ว ชีวิตเราจะมีความสุข

อย่างปีใหม่อวยพรกันให้มีความสุข

ส่งความสุขอะไรอย่างนี้ มันหลอกๆ นะ มันได้กำลังใจเท่านั้นแหละ

ยังรู้สึกมีพรกรรมพวก มีคนนึกถึง

ในความเป็นจริงเราก็ต้องฝึกของเราเอง

ใครๆ ก็อยากได้ความสุขทั้งนั้น คาดหวังเอา หากำลังใจให้ตัวเอง

อย่างชีวิตของคนเราจริงๆ ความจริงมันมีแต่ความทุกข์ ความทุกข์มันเยอะ

เราก็สร้างธรรมเนียมปีใหม่อะไรขึ้นมา ให้กำลังใจ

เอาละ ความทุกข์ของปีนี่กำลังผ่านไป ปีหน้าคงจะมีความสุข

ก็หลอกเด็กไปเรื่อยๆ ชีวิตจริงๆ มันไม่ได้มีความสุขอย่างที่คิดไว้

ถ้ามีธรรมะเราถึงจะเข้าถึงความสุขจริงๆ

ความสุขที่คนในโลกรู้จักมันนั้นเป็นความสุขที่อิงอาศัยคนอื่น อิงอาศัยสิ่งอื่น

เป็นความสุขที่ไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง

อย่างไรเราก็มีความสุข ถ้าเราได้อยู่กับคนๆ นี้ เราจะมีความสุข

ถ้าเราได้กินสิ่งนี้ เราได้ดูอันนี้ ได้ไปท่องเที่ยวต่างประเทศ ได้เห็นอันโน้นเห็นอันนี้

เป็นความสุขที่มันอิงอาศัยสิ่งข้างนอก

ความสุขที่อาศัยตาไปมอง อาศัยหูไปฟัง

ได้ฟังนักร้องคนนี้แล้วมีความสุข ได้ฟังคำชมแล้วมีความสุข

หรือได้อาศัยถิ่นไปรัฐส ได้กินอันนี้แล้วมีความสุข ได้สัมผัสอย่างนี้แล้วมีความสุข

ใจเราก็หาความสุขอย่างนี้ ชาวโลกและสัตว์ทั้งหลาย หาความสุขอย่างนี้

ความสุขที่อิงอาศัยคนอื่น อิงอาศัยสิ่งอื่น เป็นความสุขชั่วคราวชั่วคราว

เพื่อปิดบังความจริง คือปิดบังความทุกข์ไว้เท่านั้นเอง

อย่างกลุ่มใจขึ้นมา ไปดูหนัง ไปฟังเพลง
มันก็มีความสุขประเดี๋ยวประด๋าว ประเดี๋ยวความทุกข์ก็ตามมาอีกแล้ว
หรือทำไปกินเหล้าให้ลึมๆ ไป พอสร้างเมา
ปัญหาเก่าๆ ก็กลับมาอีก ก็มีความสุขอย่างเดิม มันทุกข์มากกว่าเก่า
คือปวดหัว กินเหล้าแล้วปวดหัว หรือกินเหล้าแล้วเศรษฐกิจไม่ดี
คนในโลกไปหาความสุขแบบอาศัยสิ่งภายนอก อาศัยรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส
ความสุขอย่างนี้เรียกว่ากามสุข
กามสุขนี้ คนทั้งหลายเขาก็หากัน สัตว์ทั้งหลายก็หาเหมือนๆ กัน
มีเหมือนกันความสุขชนิดนี้ แต่สุขชนิดนี้แวนเดียว ชั่วคราว

อย่างเราอยากได้อะไรสักอย่างหนึ่ง เก็บเงินตั้งนานหลายเดือน
เก็บเงินไว้ พอไปซื้อ พอได้มา มันมีความสุขประเดี๋ยวเดียว
บางคนชอบเก็บของไว้เต็มบ้าน เห็นอันโน้นอยากได้ เห็นอันนี้ออยากได้ เก็บไว้
มีความสุขตอนที่ไปซื้อมาได้ ตอนที่ได้มา
เสร็จแล้วก็เอามาตั้งไว้ แล้วก็ลึมไป ชี้อุ่นจบบอย่างนี้
ก็ต้องวิ่งไปหาความสุขอีก ในที่สุดก็หาที่นั่งที่นอนไม่ได้ ของเต็มบ้าน
ความสุขที่อิงอาศัยของข้างนอก เท่าไรก็ไม่พอ
เพราะว่าพอได้รับความสุขมาแป๊บเดียว ในใจมันก็มีความสุขอีกแล้ว
ความทุกข์มันเป็นความจริงของชีวิต พอมีความสุขได้แวนเดียว
ความทุกข์ตามมาอีกแล้ว
ก็ต้องไปดิ้นรน หาผัสสะ หารูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสที่ดีๆ มาอีกแล้ว
คนที่เขาไม่ได้ศึกษาธรรมะเขาก็หาความสุขได้แค่นั้น
พวกเราศึกษาธรรมะเราก็มีความสุขที่มากกว่านั้น

ศึกษาธรรมะแล้ว คนที่ไม่มีศีลก็มีศีล
คนที่ไม่มีสมาธิก็มีสมาธิ คนที่ไม่เคยมีปัญญาก็มีปัญหา
เมื่อมีศีลก็มีความสุขแบบคนมีศีล มีสมาธิก็มีความสุขอย่างคนมีสมาธิ
มีปัญญาก็มีความสุขอย่างคนที่ปัญญา
ถึงจุดหนึ่งมีวิมุตติ มีความหลุดพ้นก็มีความสุขอย่างผู้ที่หลุดพ้น

ไม่ใช่คนหลุดพ้นแล้ว คราวนี้ไม่มีคน
ความสุขก็มีเป็นชั้นๆ ไป ก็แล้วแต่ใครจะหาได้แค่นั้น
ตามสติตามปัญญาของแต่ละคน

อย่างคนไม่มีศีล ก็ไม่มีความสุขอย่างจริงจัง คนมีศีลมีความสุขมากกว่า
แต่คนทั่วๆ ไปที่ไม่มีปัญญา ก็จะเข้าใจว่า รักษาศีลทำให้มีความสุขทุกซ์
ความจริงรักษาศีลนั้นรักษาเพื่อมีความสุข ไม่ใช่ให้มีความสุขทุกซ์
อย่างเราจะฆ่าคนกับเราไม่ฆ่าเนี่ย เห็นไหม
ฆ่าคนมีความสุขนะ ต้องวางแผน วางแผนจะไปฆ่าเขา
ฆ่าได้ไม่ได้ หรือจะถูกเขาฆ่า ยังไม่แน่

มีคนรู้จักกันคนหนึ่ง แกเป็นอาเสีย ตอนนั้นหลวงพ่อยู่ที่เมืองกาญจน์
เสียเนี่ยแกเครียด เมียแกเข้ามายึดครองกิจการไว้ เพราะแกเอาแต่กินเหล้า
กินเหล้าเมา แล้วทำธุรกิจแบบสะเปะสะปะไปเรื่อย เมียมายึดครองกิจการไว้
วันหนึ่ง แค้นเมียมาก เมาเหล้าแล้วตะโกนลั่นบ้านเลย
“กูจะฆ่ามัน” พอตะโกนไปซะลั่นเลย เสร็จแล้วตกใจ อุทานต่อ
“เอ๊ะ หรือมันจะฆ่ากู” คิดจะฆ่า ก็กลัวเขาฆ่าเอาเหมือนกัน
พอไปฆ่าแล้วก็ต้องหนีตำรวจ เจอตำรวจก็สะดุ้ง
ต้องปกปิด ต้องซ่อนเร้น ต้องหลบซ่อน
คนถือศีลสบายก็ไม่ต้องฆ่าใคร ไม่ทำร้ายใคร ไม่ล่าบาก

คนโกหกก็ล่าบาก โโกหกแล้วต้องจำ
คนไหนความจำเสื่อมอย่าไปรื้ออ่านโกหก เขาจะจับได้อย่างรวดเร็ว
เข้า สาย บ่าย เย็น พุดกับคนเดิมยังพุดไม่เหมือนเดิมอีก อย่างนี้ใช้ไม่ได้
อย่างคนพุดความจริงไม่ต้องจำมาก เพราะความจริงมันก็อยู่อย่างนั้น
คนประพฤติผิดในกาม ต้องหลบซ่อน ต้องหลีกเร้น ใจคอไม่สบาย
แต่คนซึ่งไม่ประพฤติผิดในกามสบายกว่า

คนจะกินเหล้ากินยา ติดยาเสพติดไม่สบาย
ต้องหาเงินหาทองไปซื้อมา บางอย่างก็มีโทษมาก

ลองดูให้ดีสิ การถือศีลมันดี

หรืออย่างลักขโมยเขา คนไม่ขโมยสบาย

ไปลักเขาไปขโมยเขาไม่สบายหรอก กังวล จะวางแผนยังไง จะไปแย่งเขามา
พอได้ของเขามาแล้ว ทำยังไงเจ้าของเขาจะไม่รู้ จะไม่โดนตามจับ ไม่โดนเล่นงาน

คนที่มึศีลก็มีความสุขอย่างคนมึศีล สบาย ถือศีลแล้วจิตใจสบาย มีความสุข

ถ้าเป็นมิฉชาติปฏิฐิจะว่าถือศีลแล้วลำบาก ถ้าเป็นสัมมาปฏิฐิ

ถือศีลแล้วสบายมีความสุข

หรือจิตใจปกติ จิตใจของคนเรารอกแวกตลอดเวลา

วิ่งไปวิ่งมา สายไปสายมาทั้งวันทั้งคืนไม่เคยหยุดพักเลย

จิตใจที่มันไม่เคยหยุดพัก มันหาความสุขความสงบไม่ได้

มาฝึกจิตฝึกใจให้อยู่ในอารมณ์อันเดียว แทนที่จะคว้าอารมณ์โน้นที่คว้าอารมณ์นี้ที่

ให้จิตใจมันอยู่ในอารมณ์อันเดียวอย่างต่อเนื่อง มันก็มีความสุข

แทนที่จะต้องวิ่งไปดูหนังฟังเพลง ฟอกลุ่มใจขึ้นมา ก็มารู้ลมหายใจ มาพุทโธ อะไรไป

พุทโธ พุทโธ ไม่เสียสตางค์ หายใจก็ไม่เสียสตางค์ ไม่คิดค่าอากาศ

หายใจไปมีความสุข จิตใจมีความสุขขึ้นมา มีความสุข

จิตใจเคยวุ่นวาย หาความสุขที่แท้จริงไม่ได้

มาฝึกหัด จิตใจมีสมาธิ มีความตั้งมั่นขึ้นมา จิตใจก็มีความสุข

เสร็จแล้วก็มาหัดเจริญสติ คนที่มาเจริญสติก็มีความสุขแบบผู้เจริญสติ

ทันทีที่สติตัวจริงเกิด จิตใจจะมีความสุขทันที นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก

ขณะนั้นกำลังลุ่มใจอย่างหนังก้อยเลย เกิดมีสติระลึกขึ้นได้ว่ากำลังลุ่มใจอยู่

ความลุ่มใจมันจะกระเด็นตกหายไปต่อหน้าต่อตา ถ้าสติตัวจริงเกิดจะเป็นอย่างนี้

แต่ถ้าสติตัวปลอมเกิด ลุ่มใจพอรู้ว่าลุ่มใจก็เกลียดมัน เมื่อไหร่จะหาย เมื่อไหร่จะหาย

เอ...ดูมาตั้งนานแล้วไม่หายสักที สงสัยพระพุทโธเจ้าสอนไม่จริงแล้ว

จิตใจอย่างนี้ไม่มีสติตัวจริง เพราะไม่มีความสุข

ถ้ามีสติตัวจริง แค้ใจลอยไป ใจลอยแวนไป มีสติระลึกได้ว่าใจลอยแล้วเนี่ย

ขณะนั้นความสุขจะเกิดขึ้นเองเลย จะมีความสุขโชยแผ่ๆ ขึ้นมาในใจเรา

ความสุขจะผุดขึ้นมา ไม่เสียเงินเสียทองเลย ไม่ได้อิงอาศัยใคร ไม่ต้องพึ่งใครเลย ถ้าต้องพึ่งคนอื่น พึ่งสิ่งอื่นเราก็ดูต้องตกเป็นทาสของคนนั้น เป็นทาสของสิ่งนั้นเรื่อยๆ ไป

ถ้าเราไม่ได้พึ่งใคร เรามีสติขึ้นมาเราก็มีความสุข เป็นความสุขที่ไม่อิงอาศัยสิ่งภายนอก เป็นความสุขอยู่ในตัวเอง ยืนอยู่รู้สึกตัวว่ายืนก็มีความสุขแล้ว นั่งอยู่รู้สึกตัวว่านั่งก็มีความสุข โกรธอยู่รู้สึกว่าโกรธขึ้นมาก็สุข โลกอยู่รู้สึกว่าโลกอยู่ก็มีความสุข อะไรเกิดขึ้นในกายในใจ พอเรารู้ทัน เราก็ม会有ความสุขขึ้นมาในฉับพลันนั้นเลย ไม่ต้องรอให้ใครเขามาส่งความสุขให้เรา

เรามีความสุข สุขที่จะเผื่อแผ่ไปถึงคนอื่นได้ด้วย เผื่อแผ่ทั้งมนุษย์ ทั้งสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ จิตใจของเรามีความสุข มีความร่มเย็น เพราะฉะนั้นค่อยๆ ฝึก ฝึกไปพอสติเราเกิดเราจะเริ่มมีความสุขแล้ว

ถัดไปพอเรามีสติเราก็อ่านกายไป เราเห็นร่างกายนี้เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ร่างกายนี้มันไม่ใช่ตัวเราจริงๆ ร่างกายเป็นวัตถุ เป็นก้อนธาตุ

จิตใจจะมีความสุขอีกอย่างหนึ่ง

ความสุขของสมาธินี้เป็นความสุขของเด็กๆ

ความสุขที่เกิดจากการที่มีปัญญาเห็นความจริง เป็นความสุขแบบผู้ใหญ่

ส่วนความสุขที่เกิดจากเพลินทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นความสุขของสัตว์

ความสุขของชาวโลก ความสุขของสัตว์ ความสุขของคนบ้านนั่นเอง

พระพุทธเจ้าบอก เหมือนคนบ้า หลงไป

ความสุขมีหลายระดับ

พอเรามีสติ มีปัญญารู้ความจริงของกายของใจ เราจะมีสุขแบบผู้ใหญ่

คือมันรู้เลยว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเรา ทั้งกาย ทั้งใจนี้ ล้วนแต่ของไม่เที่ยง

ทั้งกายทั้งใจเรา ถูกความทุกข์บีบคั้นอยู่ตลอดเวลา

ทั้งกายทั้งใจนี้เราบังคับมันไม่ได้จริงหรอก

อย่างเราบังคับร่างกาย ลองบังคับดู ลองข้อมดูก็ได้ ใครคิดว่าบังคับได้

ลองสั่งมันซิ จงหายใจเข้าอย่างเดียว

ลองดูสักห้านาที ถ้าไม่ตาย ค่อยมาว่ากัน

หายใจเข้าอย่างเดียวนาทีนั้นก็แยแล้ว บังคับมันไม่ได้จริงหรือ
หรือบังคับมัน ไม่ต้องกินข้าว ไม่ต้องกินน้ำ ไม่ต้องขับถ่าย อะไรวุ่นวายนี้ ทำไม่ได้
จนนั่งอย่างเดียว อยู่ภาวะตุกกระตัก นั่งไปสักพักนึง ความทุกข์ก็บีบคั้นเอาอย่าแยแล้ว
ร่างกายนะมันบังคับไม่ได้จริงหรือ ถูกความทุกข์บีบคั้นตลอดเวลา
ต้องเคลื่อนไหว ต้องเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

จิตใจก็เป็นของบังคับไม่ได้

ถ้าจิตใจเราสั่งได้ตามใจชอบเราก็กังเลย

เฮ้ จงบรรลุมรรคผลนิพพาน ณ บัดนี้ มันไม่บรรลุหรือ

จงมีแต่ความสุขอย่างเดียว มันไม่มีความสุขหรือ

เราสั่งมันไม่ได้ ห้ามความทุกข์เกิดขึ้น ห้ามไม่ได้ใช่ไหม ทำอะไรก็ไม่ได้ ในกายในใจนี้

ถ้าเราเข้าใจความจริง ต่อไปเราก็กังไม่ยึดถือกายไม่ยึดถือใจ

แล้วเราก็จะพบความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเลย

เมื่อไหร่สลัดคิณกายคิณใจให้กับโลกได้

เรารู้แล้ว กายนี้ใจนี้ไม่ใช่ตัวเราที่แท้จริง

กายนี้ใจนี้เป็นตัวทุกข์ล้วนๆ เป็นทุกข์ล้วนๆ พอเห็นอย่างนี้มันจะสลัด

เรียก ปฏิณิสังคะ มันสลัดคิณเจ้าของเดิมคือ คิณให้โลกไป

อย่างร่างกายเราก็กังโลกมาใช้ นี่เห็นได้ง่าย

จิตใจก็เป็นของโลก เป็นธาตุชนิดหนึ่ง เป็นวิญญานธาตุ ก็เป็นธาตุอย่างหนึ่ง

เราสลัดทิ้ง สลัดคิณไปไม่ยึดถือ

พอสลัดทิ้งไปแล้ว จิตจะปลอดโปร่งโล่งเบา

เข้าถึงความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เรียกว่า นิพพาน

ความสุขก็มีตั้งแต่ความสุขโลกๆ วิ่งหาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ความสุขของการมีศีล ของการมีสมาธิ ของการมีปัญญา

ของการหลุดพ้น เข้าถึงมรรค ผล นิพพาน

เพราะฉะนั้นชาวพุทธเรา ยิ่งศึกษาปฏิบัติธรรม เราจะยิ่งมีความสุขมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่ใช่ยิ่งปฏิบัติแล้วยังมีความสุข

หลายคนภาวนาผิด ยิ่งภาวนายิ่งเครียด ยิ่งภาวนายิ่งมีความสุข

ถ้าภาวนาแล้วเครียด ทำผิดแน่นอน เพราะจิตที่เครียดเป็นอกุศลจิต
จิตที่เป็นมหากุศลจิตนั้นมันจะโปร่งโล่งเบา มีความเบา มีความอ่อนโยน
มีความนุ่มนวล มีความคล่องแคล่วว่องไว
ไม่หนัก ไม่แน่น ไม่แข็ง ไม่ซึม ไม่ทื่อ ไม่เพี้ยนด้วย

ปีใหม่ทำตัวใหม่ ใหม่ตลอดเวลา ใหม่เป็นขณะๆ ไป
ถ้าปีใหม่แค่กินเลี้ยงมันก็เหมือนๆ กัน เหมือนเดิม คือ แย่ๆ เหมือนเดิม
ปีใหม่ ไหนๆ ก็ใหม่ทั้งที ใหม่เป็นขณะๆ ไปเลย ไม่ต้องรอตั้งปีถึงจะใหม่นะ
ในความเป็นจริงแล้วรูปธรรม นามธรรม เกิดดับ เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง
สดๆ ร้อนๆ ใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว คอยดูของเราไป

จากพระธรรมเทศนาที่ศาลาลุงชิน วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๐

(เด็กๆ ๕ คนมานั่งฟังหลวงพ่อกเทศน์)

ผู้ปกครองถาม: ถ้าเด็กๆ จะเริ่มหัดวิปัสสนา จะแนะนำให้เริ่มต้นอย่างไรดีคะ
เคยฝึกให้ดูลมหายใจกันมาก่อนบ้าง จะเริ่มจากตรงนี้ได้ไหมคะ

ดูไป ดูลมหายใจแล้วพยายามรู้ทันใจตัวเอง

หลวงพ่อกฝึกดูลมหายใจตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ ฝึกอยู่ ๒๒ ปี

หายใจแล้วก็บางทีออกไปเที่ยวข้างนอกได้

ต่อมามหาหัดใหม่ เวลาเราหายใจ ชักพักนึงเราจะแอบไปคิดเรื่องอื่น เคยเป็นมั๊ย

ถ้าหายใจแล้วมันไปคิด ให้รู้ทันว่าใจเราไปคิดแล้ว

ไม่ห้ามมัน ไม่ห้ามนะ พอใจไหลไปคิดปั๊บ ให้รู้ว่าไหลไปคิดแล้ว

หายใจไปเรื่อยๆ เราก็เริ่มไปฟังลมหายใจ

รู้จักฟังมั๊ย ใจเราเข้าไปจ่อหนึ่งๆ อยู่กับลมหายใจ เรารู้ทันว่าเราไปฟังลมหายใจแล้ว

หายใจไปบางครั้งรู้สึกสบาย รู้สึกมั๊ย บางครั้งรู้สึกว่ารุนใจ รุนวาย

ถ้าว่าเราสบาย เรารู้ว่าสบาย ใจเราว่ารุน รู้ว่าว่ารุน

เพราะฉะนั้นฝึกหายใจไป แล้วใจของเราเป็นยังไง คอยรู้ทัน
ใจหนีไปคิดก็รู้ ใจเพ่งก็รู้ ใจสงบ ใจฟังชาน ใจมีความสุข ใจมีความทุกข์
ให้คอยรู้ทันใจตัวเองเรื่อยๆ ทีนี้พอเรารู้ทันใจชานชานาญแล้ว
ต่อไปเราจะเริ่มลงมือปฏิบัติวิปัสสนาในชีวิตจริงๆ ในชีวิตประจำวัน

การที่เราไปเข้าวัดหัดหายใจนี้เป็นเบื้องต้น เหมือนนักมวย
นักมวยก่อนจะขึ้นชกบนเวทีต้องไปเข้าค่ายซ้อมก่อน
ไปหัดชกกระสอบ ไปหัดเตะกระสอบ
เราก็ไปหัดหายใจแล้วก็คอยรู้ทันใจตัวเอง
พอเรารู้ทันใจแล้วเราก็มายู่ในชีวิตข้างนอกนี้
เช่น เราเห็น เราได้ยินหนึ่งการขึ้นมาแล้ว เราอยากดู
เคยอยากดูไหม อยากดู เรารู้ทันใจว่าอยากดูแล้ว
เราไปนั่งดูโทรทัศน์ ใจเราวิ่งไปอยู่ในโทรทัศน์แล้ว
เรารู้ทันว่าใจเราวิ่งไปอยู่ในโทรทัศน์แล้ว
เพราะฉะนั้น เราหายใจไปเนี่ย เราฝึกที่จะรู้ทันใจ
พอรู้ทันใจไปแล้วเราก็มายู่กับข้างนอก แล้วก็คอยรู้ทันใจไปทั้งวันเลยคราวนี้

บางวิชาเราไม่อยากจะเรียน เคยเป็นมั๊ย หรือชอบทุกวิชาเลย
ชอบทุกวิชาเท่ากันไหม หรือบางวิชาชอบมาก บางวิชาไม่ค่อยชอบ
เวลาเราชอบเราไม่ชอบ เรารู้ทันที่ใจเรา
อันใดที่ใจเราชอบเรารู้ ใจเราไม่ชอบก็รู้
มีพี่น้องไหม มีน้องบ้างไหม เคยอิจฉาน้องไหม
เออ เวลาเราอิจฉาน้องเรารู้ว่าอิจฉา
นักปฏิบัติต้องเป็นแบบนี้ อยู่ในชีวิตจริงๆ นี่แหละ ค่อยๆ ฝึกไป
เคยเห็นไอติมอยากกินบ้างไหม อยากกินให้รู้ว่าอยากกิน
ให้รู้เสียก่อนแล้วค่อยกินทีหลัง
อยากดูการ์ตูนให้รู้ว่าอยากดู แล้วก็ค่อยดูทีหลัง
ดูได้นะ หลวงพ่อไม่ห้าม แต่ว่าให้ดูใจของเราก่อน

รู้สึกไหมแต่ละวันเนี่ย รักแม่ไม่เท่ากัน เคยรู้สึกไหม ให้รู้นะ
วันนี้ตามใจเรา เรากักรักเยอะหน่อย ไข่ม้อย วันไหนว่าเรา เรากักรักน้อยหน่อย
เคยโมโหแม่ไหม โมโหเรากักรู้ว่าโมโหนะ

เห็นไหมกรรมฐานจริงๆ เนี่ยฝึกง่าย อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าวิปัสสนา
ไปนั่งเพ่งๆ เพ่งๆ เอาใจสงบอย่างเดียว ไม่เรียกวิปัสสนา
เห็นไหมฟังหลวงพ่อบุญเนี่ย ฟังแล้วก็คิด ฟังแล้วก็คิด สลับไปเรื่อยๆ ดูออกไหม
แอบไปคิดอีกแล้ว ทราบไหม ให้รู้ทันใจของเรา ใจเราแอบไปคิดเรากักรู้ทัน
เมื่อกี้หนีแวบหนึ่ง ดูออกไหม คอยดูไปเรื่อยๆ

ผู้ใหญ่ทำทางจะแพ้เด็กนะวันนี้ เด็กมันเรียนไปเรื่อยๆ
ใจลอยไปอีกแล้ว ดูออกใช่ไหม เนี่ยหัดอย่างนี้นะ หัดดูใจตัวเอง ดูทั้งวันเลย
เดี่ยวพออายุมากๆ จะเก่งไม่มีใครสู้
ใจลอยไปอีกแล้ว แอบไปคิด นึกออกไหม ให้รู้ทันนะ รู้ทันตัวเอง

เนี่ย ให้เราคอยรู้ทันใจเรา การปฏิบัติไม่ได้มีอะไรยากหรอก
ให้คอยรู้ทันใจตัวเองบ่อยๆ ใจของเรามีความรู้สึกยังไงเราคอยรู้ทัน
การดูจิตดูใจ เราดูสองอย่าง อันหนึ่งดูความรู้สึก
อย่างรู้สึกกลัว รู้สึกสุข รู้สึกทุกข์ รู้สึกอิจฉา
รู้สึกรักพ่อรักแม่ บางวันก็รู้สึกโกรธพ่อโกรธแม่
แล้วให้คอยรู้ความรู้สึกของเราบ่อยๆ
อยากดูหนัง อยากฟังเพลง อยากกินขนม อะไรอย่างนี้ ให้คอยรู้ไป

อีกอันหนึ่งก็คือ คอยรู้ทันอาการของใจ
ใจของเราชอบไหลแวน แวน แวน ไป ดูออกมั๊ย
มันหนี แวน แวน แวน ไปเรื่อยๆ ห้ามมันไม่ได้
ไม่ได้ฝึกเพื่อจะห้าม ฝึกเพื่อจะรู้ทันมันเท่านั้น มันไหลไปก็รู้ ไหลไปก็รู้
ฝึกรู้ลงปัจจุบันไปเรื่อยๆ นะ

คำว่า “วิปัสสนา” เนี่ย วิปัสสนาไม่ได้แปลว่าต้องไปทำอะไรที่แปลกๆ
วิปัสสนาจริงๆ แปลว่าการเห็นอย่างวิเศษเลย
การรู้การเห็นถูกต้องตรงตามความเป็นจริง
“ปัสสนา” แปลว่าการรู้การเห็น
“วิ” นี่มาเติมข้างหน้า รู้อย่างวิเศษเลย รู้อย่างยอดเยี่ยม
อะไรรู้อย่างยอดเยี่ยม รู้ตรงความเป็นจริง
ต้องรู้อะไร ต้องรู้กายกับใจ ถ้ารู้อย่างอื่นไม่เรียกว่าวิปัสสนา
รู้ว่าคนนั้นชื่ออะไร คนนี้ชื่ออะไร ไม่ใช่วิปัสสนา
รู้ว่าถนนนี้ชื่อถนนอะไร ไม่ใช่วิปัสสนา จะต้องรู้กายรู้ใจตัวเองถึงจะเรียกว่าวิปัสสนา
รู้ว่านี่เป็นแม่เราอะไรแบบนี้ ไม่ใช่วิปัสสนา อันนั้นใครๆ เขาก็รู้
แต่วิปัสสนานี้คือการที่รู้อยู่ที่ใจของเรา รู้ทันร่างกายของเรา

ก่อนจะทำวิปัสสนา ต้องรู้สึกตัว ต้องรู้สึกตัวให้ได้ก่อน
ถ้าเรารู้สึกตัวไม่ได้เราจะลืมหายลืมใจตัวเอง
ทีนี้พอเรารู้สึกตัว เราจะรู้กายรู้ใจอย่างที่เขาเป็น
เราจะรู้สึกเลยว่าไอ้ตัวที่กำลังนั่งอยู่เนี่ย เป็นสิ่งที่ใจเราเขาไปรู้เข้า ดูออกไหม
ตัวที่นั่งอยู่เนี่ย ไม่ใช่ตัวเราหรอกมันเป็นหุ่นยนต์ตัวนึง

ให้เรามีความรู้สึก อย่างเรานั่งอยู่เนี่ย เรารู้สึกเหมือนเรากำลังนั่งดูหุ่นยนต์ตัวนี้นั่งอยู่
สมมุติว่านี่คือหุ่นยนต์ ๕ ตัว (ขณะนั้น หลวงพ่อกำลังเทศน์สอนเด็ก ๆ ๕ คน)
หุ่นยนต์ห้าตัวนี้ ตัวนี้กำลังเกาหัว เกาหลัง ไซ้ไหม
ตัวนี้กำลังหัวเราะ รู้สึกไหม เนียนั่งดูไป เหมือนนั่งดูหุ่นยนต์ตัวนึง
ดูสิหุ่นยนต์ตัวนี้กระดุกกระดิกได้ คอยดูไปเรื่อยๆ
เนี่ย หุ่นยนต์ตัวนี้ใจลอยแล้ว ดูออกไหมว่าใจลอยไปแล้ว
ต้องสบายนะ ต้องดูอย่างสบาย รู้สึกมึน ไม่ค่อยสบายแล้ว
เริ่มเกร็งๆ แล้วรู้สึกมึน เริ่มแข็งๆ ทีอ้อๆ ต้องผ่อนคลายนะ
จำไว้นะ ถ้าเมื่อไหร่ปฏิบัติแล้วรู้สึกแข็งๆ ทำผิดแน่นอน เพราะจิตที่แข็งเป็นอกุศล
(หันไปทางเด็กคนหนึ่ง) เออ หุ่นยนต์ตัวนี้กระดุกกระดิก รู้สึกไว้

(หันไปทางเด็กอีกคนหนึ่ง) คนนี้യാသူက ချစ်သူကို မလိုအပ်ဘဲ
ချစ်သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ကျွန်ုပ်တို့က ချစ်သူက ပြောနေတာ
ထွက်ပြေးတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
လိုအပ်သူက ချစ်သူက ပြောနေတာ။ လိုအပ်သူက ချစ်သူက ပြောနေတာ။

ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။
ငယ်ငယ် ချစ်သူက ပြောနေတာ။ ချစ်သူက ပြောနေတာ။

จากพระธรรมเทศนาเมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๔๙

พระปราโมทย์ ปาโมชฺโช

สารบัญ ←

รู้จักความจริงในมุมมองของอริยะ ขั้นสุดท้ายของการฝึกมีสติอยู่กับสภาวะธรรม โดย ดังตฤณ

การเจริญสติที่ผ่านมาเป็นไปเพื่อประโยชน์อะไร? คำตอบคือเป็นไปเพื่อเห็นความจริงที่เหล่าอริยะเห็น

แล้วความจริงที่เหล่าอริยะเห็นคืออะไร? คำตอบคือความจริงเกี่ยวกับทุกข์และการดับทุกข์

เมื่อเจริญสติมาถึงขั้นที่พร้อมบรรลุมรรคผล เราย่อมทราบว่ากายใจอันถูกส่องสำรวจมาอย่างดีบัดนี้แหละ คือที่ตั้งของความจริงเกี่ยวกับทุกข์และการดับทุกข์ ดังนี้

๑) ทุกข์

ทุกข์คือชั้น ๕ เพราะชั้น ๕ คือที่ตั้งของอุปาทานว่ามีเราเกิดมา มีเราแก่ลง มีเราตายไป มีเราพลัดพรากจากบุคคลอันเป็นที่รัก มีเราเผชิญเรื่องน่าขัดเคือง มีเราอยากได้แล้วไม่ได้พอใจ ตลอดจนมีเราร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเศร้าโศกอยู่

ต่อเมื่อรู้เห็นชั้น ๕ ตามความเป็นจริง คือเกิดแล้วต้องดับลงเป็นธรรมดา ไม่น่าพอใจ ไม่ควรยึดถือ ชั้น ๕ จึงปรากฏต่อใจโดยความเป็นก่อนทุกข์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวตนเราเขา

ผู้มีคุณสมบัติพร้อมจะบรรลุมรรคผล ย่อมรู้สึกละเอียดว่าไม่เคยมีเราเกิดมา ไม่มีเราแก่ลง และจะไม่มีเราตายไป ไม่มีเราพลัดพราก ไม่มีเราเผชิญเรื่องน่าขัดเคือง ไม่มีเราเป็นผู้ไม่ได้พอใจ ไม่มีเราร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเศร้าโศก มีแต่ชั้น ๕

แสดงความจริงอยู่ว่ารูปไม่เที่ยง เวทนาไม่เที่ยง สัญญาไม่เที่ยง สังขารไม่เที่ยง วิญญาณไม่เที่ยง ไม่ควรถือว่าชั้นเหล่านั้นเป็นเราเลย

ผู้ใกล้บรรลุมรรคผลย่อมเห็นตามจริงว่า **ทุกข์เป็นสิ่งที่ควรรู้ให้รอบ**

๒) เหตุให้เกิดทุกข์

เหตุให้เกิดทุกข์คือความอยากเสพผัสสะที่น่าเพลิดเพลินยินดี เพราะความอยากเสพผัสสะนั่นเอง เปรียบเสมือนยางเหนียว หรือแรงดึงดูดจากแม่เหล็กที่ล่อใจให้อยากมีตัวตน ไม่อยากทิ้งชั้น ๕ ไป อยากเอาแต่ชั้น ๕ ที่ชอบใจ แล้วเมื่อไม่ได้อย่างใจเสมอไปก็เป็นที่ทุกข์ทรมานทุกรายกัน

ตัวผัสสะไม่ได้เป็นปัญหา ความอยากเสพผัสสะต่างหากที่ใช้ อย่างเช่นเคยเห็นรูปร่างหน้าตาชวนใจ ถ้าถอนตาแล้วไม่ติดใจก็แล้วไป แต่ถ้าติดใจก็กระวนกระวายอยากเห็นอีก หรืออย่างความคิดอันเป็นคลื่นกระทบใจ ที่ผุดขึ้นแล้วสลายตัวไปตามทางของมันอยู่ทุกขณะ แต่อาการเสพติดความคิดทำให้เราไม่อยากให้มันหายไป กลัวว่าถ้าไม่มีความคิดจะไม่ฉลาด หรือกระทั่งกลัวว่าถ้าความคิดสาบสูญแล้วจะไม่มีเราหลงเหลืออยู่ รวมแล้วคนเราจึงกลัวตาย กลัวไม่ได้เห็น กลัวไม่ได้ยิน กลัวไม่ได้คิดแบบที่ชอบใจอีกแล้ว

ต่อเมื่อเจริญสติรู้เห็นผัสสะกระทบเป็นขณะๆ จึงทราบวาภาพเสียงและความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายหายไปทุกขณะอยู่แล้ว นาทีก่อนกับนาที่นี้เป็นคนละตัวกันแล้ว จะหวงหรือไม่หวง ทุกผัสสะก็ต้องหายไปอยู่ดี หน่วงเหนี่ยวไว้ให้เป็นของเราจริงไม่ได้เลย

ผู้มีคุณสมบัติพร้อมจะบรรลุมรรคผล ย่อมเห็นความติดใจในผัสสะทั้ง ๖ โดยความเป็นเครื่องร้อยรัด สมควรละเสีย เพราะเมื่อละได้ก็เหมือนทำลายโซ่แห่งความหลงผิดสำเร็จ ชั้น ๕ ย่อมปรากฏในการรับรู้ไม่ต่างกับก้อนเสลดในปากที่ควรถ่มทิ้ง ไม่น่าเสียดาย ไม่น่าหวงไว้สักนิดเดียว

ผู้ใกล้บรรลุมรรคผลย่อมเห็นตามจริงว่า **เหตุให้เกิดทุกข์เป็นสิ่งที่ควรละให้สิ้น**

๓) ความดับทุกข์

ความดับทุกข์คือการสลละคืนความอยากเสพผัสสะได้จริงอย่างสิ้นเชิง เพราะหลังจากสลละคืนความอยากได้หมดจด ก็เท่ากับดับเหตุแห่งความดิ้นรนกระวนกระวายได้สนิท

ชั้น ๕ นั้น ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพแสนดีน่าเพลิดเพลินเพียงใด อย่างไรก็เป็นมหันตทุกข์โดยตัวของมันเองเสมอ ดังที่ผู้ใกล้บรรลุมรรคผลเห็นตามจริงอยู่แล้ว ส่วนการสงบจากชั้น ๕ นั้น แม้จะยังไม่ประจักษ์ด้วยใจว่าเป็นเช่นไร ผู้ใกล้บรรลุมรรคผลก็ย่อมมีความเข้าใจตรงตามจริงว่านั่นแหละบรมสุข เปรียบเหมือนเห็นว่าไฟร้อนแม้ไฟยังลุกโพลงอยู่ก็ย่อมเข้าใจว่าสงบจากไฟเสียได้สิ้นเชิง จึงชื่อว่าเย็นสนิท

ผู้มีคุณสมบัติพร้อมจะบรรลุมรรคผล ย่อมไม่ผูกพันกับผัสสะใดๆแม้รสสุขอันน่าพิศวงของสมาธิ ใจสลละคืนหมด ไม่เอาความรู้สึกรู้สึกคิด ไม่เอาตัวตน มีแต่มุ่งจะทำที่สุดทุกข์ท่าเดียว และเขาย่อมถึงซึ่งความสำเร็จโดยไม่เนิ่นช้า ทะลุชั้น ๕ ออกไปเห็นด้วยจิตอันเป็นฉานว่าความดับทุกข์เป็นเช่นไร

ผู้ใกล้บรรลุมรรคผลย่อมเห็นตามจริงว่า **ความดับทุกข์เป็นสิ่งที่ควรประจักษ์ให้แจ่มแจ้ง**

๔) ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์คือการดำเนินชีวิตเยี่ยงอริยกบุคคลผู้บรรลุมรรคผล เมื่อรู้ความจริงอย่างอริยะ คิดอย่างอริยะ พุดอย่างอริยะ กระทำอย่างอริยะ มีสติรู้อย่างอริยะ และจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิอย่างอริยะ วันหนึ่งย่อมกลายเป็นอริยะ ดังนั้นถ้าเราสงสัยว่าทำไมเจริญสติแล้วสติไม่เจริญ หรือสติเจริญแต่ไม่บรรลุมรรคผลเสียที ก็สมควรใช้ข้อปฏิบัติของเหล่าอริยะเป็นเกณฑ์ในการสำรวจตรวจตรา ว่าวิถีดำเนินชีวิตของเราเข้าทางตรงหรือยัง

การดำเนินชีวิตเยี่ยงอริยะประกอบด้วยองค์ ๘ ประการดังนี้

๑. รู้ความจริงอย่างอริยะ คือรู้ว่าอะไรคือทุกข์ รู้ว่าอะไรคือเหตุแห่งทุกข์ รู้ว่าอะไรคือความดับทุกข์ และรู้ว่าการดำเนินชีวิตอย่างไรจึงดับทุกข์ได้ ผู้รู้ความจริงอย่างอริยะได้ชื่อว่าเป็นสัมมาทิฐิ ซึ่งอาจหมายถึงสัมมาทิฐิระดับรับฟังแล้วจดจำหรือสัมมาทิฐิระดับการตรึกนึกให้เข้าใจ ตลอดจนเกิดสัมมาทิฐิบริบูรณ์ด้วยการเจริญสติแล้วบรรลุมรรคผล

๒. คิดอย่างอริยะ คือคิดออกจากกาม คิดอภัยไม่พยาบาท และคิดหลีกเลี่ยงการเบียดเบียนใดๆ เพราะกาม พยาบาท และการเบียดเบียนนั้น เป็นเปลือกหนาท่อหุ้มจิตใจให้มี मनอยู่ เมื่อมีต้อยความจริงใดๆ ย่อมไม่ปรากฏให้เห็น

๓. พูดอย่างอริยะ คือการเว้นจากการพูดเท็จอันเป็นเหตุให้จิตบิดเบี้ยว เว้นจากการพูดส่อเสียดอันเป็นเหตุให้จิตเร่าร้อน เว้นจากการพูดหยาบคายอันเป็นเหตุให้จิตสกปรก และเว้นจากการพูดเพ้อเจ้ออันเป็นเหตุให้จิตพรั่มัว กล่าวโดยสรุปคือการพูดไม่ตีเป็นเหตุให้ไม่อาจมองเห็นอะไรตามจริง ถ้างดเว้นเสียได้จึงค่อยเห็นตามจริงได้

๔. กระทำอย่างอริยะ คือเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการขโมย เว้นจากการประพฤตินอกในกาม อันล้วนเป็นบาปที่พอกหนาแล้วกลายเป็นความโง่เขลา เมื่อเห็นบาปเป็นของดี ย่อมได้ชื่อว่าเห็นผิดเป็นชอบ คนเราย่อมไม่อาจเห็นความจริงทั้งที่ยังเห็นผิดเป็นชอบอยู่

๕. เลี้ยงชีพอย่างอริยะ คือหากินด้วยความสุจริต ถ้าเป็นพระต้องรักษานियสงฆ์ และเพียรเพื่อทำมรรคผลนิพพานให้แจ้งตามกติกาการบวช ถ้าเป็นชาวบ้านต้องทำอาชีพที่ไม่ผิดกฎหมายและศีลธรรม

๖. เพียรอย่างอริยะ คือตัดใจละบาปอกุศลทั้งปวงจนเหือดแห้งไปหมด ขวนขวายเพิ่มบุญกุศลทั้งหลายจนบริบูรณ์เต็มที่ เช่น มีน้ำใจสละให้ทานคนและสัตว์เพื่อทำลายความตระหนี่ เป็นต้น ไม่มัวหลงประมาทว่าเราดีแล้ว ไม่ต้องเพิ่มความดีแล้ว

๗. มีสติระลึกรู้อย่างอริยะ คือมีความรู้สึกตัวอยู่ รู้สึกถึงกาย เวทนา จิต และธรรม กำจัดความอยาก ละความเศร้าโศกเสียได้

๘. มีสมาธิตั้งมั่นอย่างอริยะ คือเป็นผู้สกัดจากกาม สกัดจากบาปอกุศล จิตตั้งรู้อยู่ในขอบเขตกายใจคงเส้นคงวา กระทั่งเกิดปีติสุขอันวิเวก แล้วพัฒนาขึ้นไปถึงการมีอุเบกขาอันเป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์ จิตเหมือนปรากฏเป็นอีกภาวะหนึ่งแยกออกมา ตั้งมั่นเป็นต่างหากจากกาย เป็นต่างหากจากความรู้สึกนึกคิด สว่างจ้าด้วยปัญญา มีหน้าที่อย่างเดียวคือรู้เห็น ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับกายใจใดๆ

ผู้ใกล้บรรลุธรรมผลย่อมเห็นตามจริงว่า **ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ทั้ง ๘ ประการควรเจริญให้มาก**

เมื่อเอากายใจเป็นที่ตั้งแห่งความจริง เราจะพบว่านอกจากทุกข์ไม่มีอะไรเกิดมา นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรดับไป ทุกข์ทั้งหลายล้วนเป็นเท็จด้วยอาการเลอะเลือนไป เมื่อสงบจากทุกข์ได้เฉพาะตน จึงชื่อว่าเข้าถึงของจริงอันเป็นบรมสุข ตั้งมั่นถาวรไม่กลับกลายเป็นอื่นอีก

ผลแห่งการเจริญสติ

หากเราไม่ทำอนันตริยกรรม คือไม่ใช่ผู้ฆ่าแม่ ไม่ใช่ผู้ฆ่าพ่อ ไม่ใช่ผู้ฆ่าพระอรหันต์ ไม่ใช่ภิกษุผู้ทำหมู่สงฆ์แตกแยก และไม่ใช่ผู้ที่ทำพระพุทธเจ้าหื้อพระโลหิต กับทั้งพร้อมพอจะได้ศึกษาทำความเข้าใจ ตลอดจนลงมือปฏิบัติธรรมเต็มความสามารถ เจริญสติอย่างถูกต้องตามวิธีที่พระพุทธเจ้าประทานไว้ ก็ย่อมเป็นผู้มีพระพุทธเจ้าเป็นประกันว่า ภายใน ๗ ปีเป็นอย่างช้า หรือ ๗ วันเป็นอย่างเร็วจักได้บรรลุมรรคผลขั้นสูงสุด เป็นพระอรหันต์ขีณาสพผู้นิรทุกข์!

แก่นสารของพุทธศาสนาเล็งกันที่จุดสูงสุดจุดเดียว คือ ‘พ้นทุกข์’ และเป็นการพ้นแบบเด็ดขาด ไม่หวนกลับมามีทุกข์ทางใจอีก คือได้ชื่อว่าเป็นผู้มีจิตปราศจากชั้นแล้ว

เพื่อให้เข้าใจว่า ‘จิตปราศจากชั้น’ เป็นอย่างไร ก็ขอให้มองว่ากายใจเปรียบเหมือนแม่เหล็กทรงพลังที่ดึงดูดจิตให้ติดอยู่ ยึดอยู่ หลงมัวเมาอยู่ ทำให้เข้าใจผิดไปว่านี่คือตัวเรา มีเราอยู่ในกายใจนี้ เดิมทีเราจะไม่สงสัยเลยว่ากายใจใช่เราแน่ไหม

ต่อให้พบพุทธศาสนา มีผู้สาธยายให้ฟังอย่างพิสดารว่าแท้จริงกายใจเป็นเพียงชั้น ๕ ทว่าก็ยากจะคลายพลังแม่เหล็กระดับชั้น ๕ ลงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเส้นทางธรรมของเรายังงวนอยู่กับการเอาแต่คิด เอาแต่พูดเรื่องธรรมะ แม้จะเป็นธรรมะชั้นสูงของพระอรหันต์ ก็อาจจะเสริมแรงดึงดูดให้หนักหน่วงขึ้นไปอีก ค่าที่เข้าใจผิดคิดว่าตนรู้หมดแล้ว แทงถึงธรรมชั้นสูงแล้ว

แต่ถ้าเริ่มเจริญสติตามลำดับ เข้ามารู้กายใจที่ปรากฏอยู่ตามจริงในปัจจุบัน จนเห็นว่าไม่เที่ยง ไม่ใช่บุคคล เป็นของสูญ นั่นเองกายใจจึงปรากฏเหมือนแม่เหล็กที่เสื่อมแรงดึงดูดลงทุกที แต่ละครั้งที่จิตรู้ความไม่เที่ยงของกายใจ เห็นว่าเป็นอื่น เป็นของแปลกปลอม เป็นภาระ ไม่น่าเอา ก็คือการถอยห่างออกมาจากอำนาจดึงดูดของกายใจทีละน้อยทั้งสิ้น

ความเสื่อมอำนาจดึงดูดจะมาในรูปของความรู้สึกแห่งหน่ย คลายความยินดี เห็นว่าอะไรเกิดขึ้นหลอกๆชั่วครู่ชั่วคราว ไม่เห็นจะน่าตกใจ ตายแล้วเอาอะไรไปไม่ได้ แม้ยังอยู่ก็ไม่แน่ว่าจะครองอะไรนาน ฉะนั้นไม่ควรนับว่าเราได้อะไรมาเท่าไร แต่ควรนับว่าเสียอะไรไปบ้างมากกว่า

อย่างไรก็ดี แม้เริ่มเข้าใจความจริงอย่างอธิบาย ก็เลิสนิมน้อยลง แต่อ่านดึงดูดที่มากมายนานของกายใจนั้น ก็ไม่ใช่เอาชนะกันได้ง่ายๆ วันนี้เพื่อหน่ย พรุ้งนี้ อยากอีก เปื่อยๆอยากๆสลบกัน แสดงให้เห็นว่าอำนาจดึงดูดของกายใจนั้น เสื่อมได้ด้วยสติ ทว่าก็อาจแก่กล้าขึ้นใหม่ด้วยการผลอหลงลืม ไม่ตั้งสติรู้ความจริงที่เข้ามาระทบในแต่ละครั้ง

ต่อเมื่อเจริญสติโดยไม่ประมาท ไม่เพลินนึกว่าเก่งแล้ว ในที่สุดจะรู้กายใจได้ละเอียด เห็นเป็นเพียงองค์ประกอบของสภาวะต่างๆ กระทั่งความรู้สึกว่านี่คือกายใจหายไป กลายเป็นความรู้สึกตัวที่รู้สึกแต่เป็นสภาวะธรรม

เมื่อเห็นว่ามีแต่สภาวะธรรมคือขั้น ๕ ประชุมกันลงตาลลงใจ ก็ยอมหมดหวังว่าอะไรจะเที่ยง อะไรจะเป็นไปตามใจเรา และเมื่อเห็นทุกสิ่งมีเหตุผลที่จะเกิด กับทั้งมีกาลอันควรที่จะดับ เป็นความสืบเนื่องแห่งทุกขที่ไร้แก่นสาร ความรู้สึกอยากมีขั้น ๕ ย่อมเปลี่ยนไปเป็นความรู้สึกใคร่พ้นไปจากขั้น ๕ เสียแทน

ตัวความรู้สึกใคร่พ้นไปจากขั้น ๕ อย่างแท้จริง คือเครื่องบอกว่าแรงดึงดูดของขั้น ๕ อ่อนกำลังลงเต็มที่ หากเจริญสติไม่เลิกมาถึงจุดหนึ่ง เยื่อใยที่ผูกให้หลงยึดว่าขั้น ๕ เป็นตัวเราย่อมถึงกาลขาดสะบั้นลง จิตตั้งมั่นเป็นฉาน ปฏิรูปตนเป็นไฟล้างกิเลสที่เรียก ‘มรรคจิต’ รู้แจ่มแจ้งว่าขั้น ๕ ไม่ใช่เรา กับทั้งประจักษ์ด้วยจิตว่าพ้นจากขั้น ๕ ยังมีความสงบจากขั้น ๕ อันไร้นิमित ไร้ที่ตั้ง เป็นธรรมชาติที่ปราศจากการอุปถัมภ์และพินาศลง จึงเป็นอมตะและทรงความมหัศจรรย์เหนือจินตนาการใดๆ

ในความพิสุทธิ์ไร้ขั้น ๕ นั้นไม่อาจมีชื่อ แต่เมื่อต้องสมมุติเรียกเพื่อให้คนทั้งหลายเข้าใจ ก็สมควรเรียก ‘สิ่งนั้น’ ตามลักษณะเฉพาะ เช่น เรียกว่า ‘บรมสุข’ เพราะสุขจริงโดยไม่ต้องอิงเวทนาขั้น หรืออาจเรียกว่า ‘อมตะ’ เพราะไม่มีวันตาย หรือ

อาจเรียกว่า ‘อนันตะ’ เพราะไม่มีขอบเขตอันเป็นที่สุด หรืออาจเรียกว่า ‘นิพพาน’ เพราะดับสนิทจากทุกข์และเหตุแห่งทุกข์ ฯลฯ จะเรียกเป็นอย่างไรก็ตาม สรุปคือ ‘สิ่งนั้น’ เป็นของจริง เพราะไม่เลอะเลือนไป แตกต่างจากชั้น ๕ อันเป็นเท็จ เพราะไม่อาจตั้งอยู่ได้นาน

ชั้น ๕ ใดรู้จักนิพพาน ชั้น ๕ นั้นสมมุติเรียกว่า ‘โสตาบัน’ เพราะทำลายความเห็นผิดว่ากายใจเป็นตัวตนได้แล้ว มีอันไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา ไม่สงสัยความจริงในแบบของอริยะและไม่มีทางหลงไขว่ไขวไปถือปฏิบัติตนตามแนวทางที่มีใช่อริยะอีกอย่างเด็ดขาด โสตาบันบุคคลจึงได้ชื่อว่าเป็นผู้เข้ากระแสนิพพาน ไม่กลับตกต่ำเป็นธรรมดา

เมื่อโสตาบันบุคคลเจริญสติ ย่อมรู้ว่าแม้จิตไม่ใช่ตน แต่จิตก็รู้นิพพานได้ โดยอาศัยการเห็นกายใจไม่เที่ยง จนคลายความยึดมั่นในกายใจ เปลี่ยนมายึดมั่นในความเป็นกลางวางเฉย เมื่อเป็นสมาธิตั้งมั่นเต็มที่แล้วถอนความยึดมั่นในความเป็นกลางวางเฉยนั้นอีกชั้น จิตก็จะหลุดจากกรอบครอบงำของชั้น ๕ แล้วตื่นรู้เบิกบานอยู่ในการเห็นนิพพานอันสงบจากชั้น ๕ หนึ่งรู้นิพพานด้วยอำนาจฉานอย่างนั้นโดยไม่มีไฟล้างกิเลสลูกโพล่งขึ้นแต่อย่างใด

แต่แม้เห็นนิพพานได้อย่างโสตาบัน อำนาจแรงดึงดูดของกายใจก็ยังไม่หมด เห็นได้จากที่โสตาบันบุคคลยังมีราคะ โทสะ และโมหะได้เท่าเดิม เพียงแต่จะไม่หลงทำผิดศีลธรรมด้วยอำนาจกิเลสฝ่ายต่ำเหล่านั้น

เมื่อไม่ตั้งอยู่ในความประมาท กับทั้งอาศัยความเบิกบานในการเห็นนิพพาน ก็เดินหน้าเจริญสติต่อไป สะสมกำลังสติ รู้ความจริงแบบอริยะชัดเจนขึ้น โสตาบันบุคคลจะยกระดับได้อีกชั้น เมื่อจิตปฏิรูปตนเป็นไฟล้างกิเลสครั้งที่ ๒ เราสมมุติเรียกว่า ‘สกทาคามี’ เพื่อให้คนในโลกสมมุติทราบว่าเป็นบุคคลผู้บรรเทาเบาบางลงจากราคะ โทสะ โมหะแล้ว

อำนาจดึงดูดของกายใจยังไม่หมด สกทาคามีบุคคลต้องเจริญสติต่อไปอีก กระทั่งยกระดับได้อีกชั้น เมื่อจิตปฏิรูปตนเป็นไฟล้างกิเลสครั้งที่ ๓ เราสมมุติเรียกว่า

‘อนาคามี’ เพื่อให้คนในโลกสมมุติทราบว่าเป็นบุคคลผู้หมดจากกามราคะแล้ว ไม่มีความขัดเคืองใดๆกระทบใจได้อีกแล้ว จิตจึงมีความสุขเป็นปกติ รู้ชั้นจกจากระยะห่าง ไม่เข้ามายุ่งด้วยแบบประชิดติดพันเหมือนเคยๆ

แต่แรงยึดเหนี่ยวสุดท้ายอันเปรียบเหมือนเส้นใยบางๆยังคงอยู่ และเส้นใยบางๆนี้เองที่ลึกลับที่สุด เห็นยากที่สุด เพราะคล้ายชั้น ๕ ไร่แรงดึงดูดแล้ว ไม่อาจครอบงำจิตได้อีกแล้ว แต่จิตก็ยังไม่เป็นอิสระถึงที่สุด ยังรู้สึกว่ามีชั้น ๕ เป็นตนอยู่ ต่อเมื่ออนาคามีบุคคลเจริญสติจนทราบชัดถึงที่สุด ว่าจิตผู้รู้ที่แสนสุขก็เป็นตัวทุกอย่างทั้งตัว พอทำลาย ‘ความไม่รู้ว่าจิตเป็นทุกข์’ เสียได้อย่างเด็ดขาด นั่นเองจิตจึงปฏิรูปตนเป็นไฟล้างกิเลสครั้งสุดท้าย ได้ชื่อว่า ‘อรหัตต์’ เพราะมีจิตปราศจากชั้นอย่างเด็ดขาดแล้ว

ผู้เข้าถึง ‘จิตที่ปราศจากชั้น’ ย่อมทราบว่านอกจากภาวะถ้อยห่างเป็นต่างหากจากกายใจ ยังมีภาวะเหมือนอยู่คนละโลกกับกายใจ แบบเดียวกับเหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่นี่คือที่สุดของฟ้าจริงๆ แม้ในขณะที่แห่งการพูดคุย มโนภาพบุคคลผู้กำลังพูดคุยก็ไม่เกิดขึ้นในห้วงมโนทวารเลย อย่างว่าแต่จะมีแรงยึดสักน้อยหนึ่งมาถือเอากายใจเป็นตน

การเจริญสติตามวิธีของพระพุทธเจ้า นำไปสู่ความมหัสจรรย์เหนือความมหัสจรรย์ทั้งปวง พวกเราเป็นมนุษย์ผู้ประกอบด้วยกายใจ มีศักยภาพในการเจริญสติอย่างถูกต้อง จึงไม่ควรริรอแม้แต่นาทีเดียวในอันที่จะพิสูจน์ เพื่อทราบว่าที่สุดของความคัมในชีวิตมิใช่การใช้ชีวิตได้ตามอำเภอใจ แต่เป็นการได้หลุดพ้นจากการครอบงำตามอำเภอใจของชีวิตต่างหาก

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดูหน้าที่ ๓๓

โดย หมอพีร์

สวัสดีปีใหม่ ๒๕๕๑ ค่ะ ขอให้ทุกคนมีจิตใจที่หนักแน่น ตั้งใจที่จะทำความดีกันต่อไปอย่าท้อแท้แม้ความดียังไม่ให้ผลนะค่ะ ถึงแม้จะเห็นตื้นเขินก็พักกันก่อนได้แต่อย่าพักกันนานนะค่ะ เพราะธรรมชาติของชีวิตมนุษย์เราถ้าไม่หมั่นที่จะทำความเพียรให้ติมากขึ้นเรื่อย ๆ ย่อมไหลลงสู่ที่ต่ำได้ง่าย

วันนี้มีข้อความจากเพื่อน ๆ ที่งานบอกว่าใกล้ถึงวันเกิด มีเรื่องราวของเด็กใหม่ ไม่มีไม่เป็นเรื่อง แต่ถ้ามีก็ดี เผอิญมีอยู่พอดี เป็นเรื่องของครอบครัวหนึ่งที่ดูดวงกันมาตั้งแต่แรก ๆ ซึ่งนับได้ประมาณห้าถึงหกครั้ง ครอบครัวนี้มีแค่สามคนคือพ่อแม่ลูกชาย

เริ่มแรกคุณแม่มาดูก่อนเพราะมีปัญหาชีวิตค่อนข้างหนัก เธอน่าสงสารมากเจอปัญหาร้าย ๆ เกือบทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ญาติพี่น้อง เพื่อนร่วมงาน การเงินหนี้สินต่าง ๆ เรื่องราวจิตใจอีกมากมาย ทุกอย่างก็เจอล้วนเป็นผลของกรรมที่เธอสร้างไว้ทั้งนั้น ส่วนสามีของเธอก็หนักเหมือนกัน แนะนำให้เธอแก้ไขไปที่ละเปลาะซึ่งค่อยดีขึ้นตามลำดับเพราะเธอทำตามคำแนะนำไปอย่างเคร่งครัดเหมือนกัน

แต่วันนี้เธอนัดดูดวงไว้ทั้งครอบครัว เธอแจ้งไว้ว่าตอนนี้อยากดูดวงมาก เพราะมีปัญหาหนักเรื่องลูกชาย กำลังคิดไม่ตก พอถึงเวลาที่นัดไว้ สามคนพ่อแม่ลูกเข้ามานั่งในห้อง บรรยากาศค่อนข้างตึงเครียดมาก ทำให้หมอดูไม่กล้าดูดวงแบบตรง ๆ เท่าไหร่ คนมาดูก็ไม่กล้าจะพูด เลยตัดสินใจให้ลูกชายไปรอข้างนอกก่อน ให้ดูทีหลังคนเดียว ดูดวงพ่อแม่ก่อนซึ่งทุกคนเห็นด้วย

พอลูกชายเดินออกไป พี่ผู้หญิงรีบร้อนพูดออกมา ว่าตอนนี้มีปัญหาหนักเรื่องลูก เพราะว่าลูกไปคบกับเพื่อนผู้หญิงที่เป็นลูกนักร้อง ซึ่งยังเด็กด้วยกันทั้งคู่ เพื่อน ๆ เขาเตือนว่าอย่าคบ ผู้หญิงนิสัยไม่ดี และพ่อเขาน่ากลัวด้วย พี่เองพอจะรู้มาเหมือนกัน

เดือนเขาแต่เขาก็ไม่ฟัง จนถึงขั้นต้องทะเลาะกันอย่างรุนแรง ซึ่งลูกชายโมโหร้ายมาก พุดจាក้าวร้าวมาก ๆ พอทะเลาะกันไม่คิดว่าเขาจะถึงขั้นลงไม้ลงมือกับแม่ด้วย

ตอนนี้พ่อของผู้หญิงจับได้ว่าคบกัน และมีความสัมพันธ์กันเลย ลูกชายเราพาผู้หญิงเข้ามาในบ้าน ผู้หญิงเองก็มาหาลูกชายที่บ้านตลอดเหมือนกัน พ่อของเขาไม่พอใจอย่างหนักหาว่าลูกชายไปหลอกลูกสาว ทั้งที่ลูกสาวเขาเป็นฝ่ายมาหาเอง แต่ตัวพ่อเขาไม่ยอมรับ ค่อนข้างจะพาลนิด ๆ

ทราบประวัติของผู้ชายที่เป็นพ่อเต็กว่าเป็นนักเลง ที่ไม่กลัวกฎหมายบ้านเมือง พี่กลัวว่าเขาจะใช้กำลังทำกับลูกชายพี่ จะทำยังไงดีคะ ไม่รู้จะเอาลูกชายไปซ่อนไว้ก่อนจะดีไหม บอกเขาว่าใจเย็นก่อนนะขอคุณดวงก่อน คำนวนดวงออกมาทั้งพ่อแม่และลูก ไม่ได้มีมติวงคดีความหรือโดนทำร้ายร่างกายขนาดนั้น

ความจริงเวลาที่เขามาคุยด้วย ไม่ควรไปใช้อารมณ์คำพูดที่แรง ๆ และปิดความลับผิดชอบ เพราะเขาจะรับไม่ได้ ฝ่ายเราเป็นผู้ชายยอมผิดอยู่แล้ว แต่ถ้าเขาเรียกร้องเกินไป การที่ลูกชายเราไม่ได้ไปหาเขาผู้หญิงมาเอง ยังใช้ต่อรองได้ถ้าเขาเรียกร้องเกินเหตุ เรื่องราวไม่ได้ร้ายแรงอย่างที่คิดไว้ ไม่หนักมาก อยู่เฉย ๆ ให้เขาติดต่อมาเอง ยังไงก็มีทางออกแน่นอน

ต้นเหตุเรื่องราวต่าง ๆ เป็นผลจากกรรมของพี่ผู้หญิงและพี่ผู้ชายที่เป็นพ่อเป็นแม่ ทั้งคู่มีหนี้กรรมมาเหมือน ๆ กัน คือทำกรรมกับพ่อกับแม่ ทำให้ต้องมาเจอลูกที่ทำให้ตัวเองทุกข์ใจ สองคนทำกรรมแบบเดียวกันเลยมาเจอกัน และลูกก็เหมือนกันมีกรรมแบบเดียวกับพ่อแม่ เลยต้องเกิดมาเจอกัน

พ่อแม่ของเด็กคนนี้ ตอนที่ยังเป็นเด็ก ๆ ค่อนข้างอารมณ์ร้าย ไม่มีเหตุผล พุดจาไม่ดี มีเหตุผลเป็นของตัวเองค่อนข้างสูง จะให้คนอื่นเข้าใจตัวเองอย่างเดียว คือมันกรรมจึงจัดให้ต้องมาเกิดในครอบครัวที่พ่อแม่ไม่มีเหตุผล และคุยกันแบบใช้อารมณ์อีก ในชาติปัจจุบันก็พลาดพลังใช้อารมณ์เถียงแม่ ทำให้ท่านต้องเจ็บช้ำน้ำใจ เพราะคือเอาแต่ใจตัวเอง ท่านพุดอะไรไม่ฟังท่าน ตักเตือนไม่ให้มีแฟนเร็วก็ไม่เชื่อ แอบไปคบโดยไม่ให้รู้ ซึ่งพี่ทั้งสองคนในตอนนั้นไม่มีความรู้สึกผิดด้วย พอจะจำได้ไหม ฉันพุดย่ำว่าคราวที่แล้ว ก็เคยพุดกับพี่ไว้ว่าพี่ทั้งสองคนมีหนี้ที่ติดค้างกับพ่อแม่พี่มานะ

ผลของกรรมที่ทำให้แบบไม่รู้รู้สึกผิวนั้นค่อนข้างแรง ทำให้ปัจจุบันชาติมีลูกยอมได้ลูกที่ดื้อ ไม่เชื่อฟัง ทำเหมือนที่ตัวเองทำกับพ่อแม่ ดังนั้นต้องไม่โทษแต่ลูกอย่างเดียว ต้องยอมรับในผลของกรรมตรงนี้ด้วย

ตอนนี้ต้องให้อภัยลูก ไม่ควรใช้คำพูดที่แรงๆ ตอกย้ำเขาอีก สังเกตไหมว่าพี่ตอกย้ำเขาทุกวัน พี่ผู้หญิงบอกว่ามันเจ็บใจคะหอมอพีร์ เตือนเท่าไรไม่ฟัง เห็นไหมมีเรื่องจนได้ อย่างที่บอกไว้คะส่วนหนึ่งเป็นหนี้ที่พี่ติดค้างพ่อแม่พี่มา พี่ต้องขอบคุณด้วยซ้ำ ที่กรรมให้ผลให้พี่เห็นในชาตินี้ว่ากรรมมีจริง ไม่ใช่ติดตามตัวไปให้ผลชาติหน้าเกิดมาใหม่ ก็ไล่ไม่ถูกว่าไปทำบาปอะไรมาหนักหนา ต้องเจอแบบนี้

อย่าโทษลูกมากไปกว่านี้เลย เดี่ยวจะเคล็ดเสียคนกูไม่กลับ จะเดือดร้อนไปใหญ่ต่อไปเขามืออะไรก็ไม่อยากจะบอกเรา กลายเป็นคนมีความลับ บอกแม่ไปเดี๋ยวก็โดนด่าอีก เจ็บๆ ใจเย็นกว่านี้ดีกว่าคะ และพี่สองคนไม่ควรเลี้ยงลูกแบบใช้อารมณ์รุนแรงเลยนะ ลูกจะไม่เกรงใจ ไม่เคารพเชื่อฟัง ก็เพราะอย่างนี้ด้วยพ่อแม่ไม่มีเหตุผลกับเขา

พอเรื่องของพ่อแม่จบไปเหลือลูกชาย เขาเดินเข้ามาในห้อง รู้สึกได้เลยว่าไม่ได้รู้สึกผิดอะไรมากที่ทำกับพ่อแม่ไป เลยเริ่มดูดวงเรื่องอื่น ๆ ที่เขาสนใจขึ้นไปก่อน พอเขาเชื่อมากขึ้น เลยกลับมาเรื่องที่บ้าน เริ่มต้นด้วยการถามเขาว่ารู้ไหมทำไมต้องเกิดในครอบครัวที่ใช้อารมณ์คุยกันมากกว่าเหตุผล และวุ่นวายยุ่งเหยิงไปหมดแบบนี้ เขาไม่ตอบอะไร บอกเขาไปว่าเพราะน้องเองอดีตก็ทำให้ที่บ้านเดือดร้อนแบบที่น้องทำไว้ในชาตินี้แหละ

ถามเขาต่อว่าจำได้ไหมว่าทำอะไรไปบ้าง เขาตอบมาตรงว่าทะเลาะกับท่านลงไม้ลงมือกับแม่ ติดเพื่อนชอบหนีไปเที่ยว พร้อมกับพูดอีกว่าก็บอกพ่อแม่แล้วแต่ไม่เข้าใจเอง ตอนนั้นก็เตือนเขาไปอีกว่ากำลังสร้างเหตุแห่งความเดือดร้อน สร้างกรรมหนักให้ตัวเองนะ

ความจริงการที่เกิดในพ่อแม่ที่เป็นแบบนี้ เพราะเป็นวิบากที่สร้างมาก่อน ดังนั้นเวลาที่พ่อกับแม่ทำให้น้องเสียใจ ทำให้ทุกข์ใจ อย่าไปโทษท่านแต่ฝ่ายเดียว เพราะนี่เป็นหนี้กรรมที่น้องต้องใช้ ยังโชคดีนะที่ผิดมาไม่มากอย่างน้อยๆ ยังเกิดเป็นมนุษย์

เพศชายอีก ถ้าปัจจุบันนี้้องทำผิดกับพ่อแม่เพิ่มไปอีกเรื่อย ๆ แบบไม่รู้สึกรู้ว่าผิดหรือบาป กรรมจะหนักไปอีกมากนะ นึกไม่ออกเหมือนกันว่าจะต้องเจอเรื่องร้ายกับชีวิต ยังไงบ้าง ยกตัวอย่างนะ อย่างเบาที่สุด มีลูกที่อารมณ์ร้ายคือร้อนทุบตีพ่อแม่เหมือนที่เราทำ อย่างหนักไปกว่านั้นตายไปต้องตกนรกสถานเดียว

คงนึกภาพไม่ออกสินะว่านรกน่ากลัวยังไง ลองตำพริกสด ๆ ทาผิว แล้วไปยืนตากแดด พอจะรู้ได้ว่าเป็นยังไง อากาศจะประมาณปวดแสบปวดร้อนไม่มีความสุขเลย

แต่การเชื่อพ่อแม่ต้องพิจารณาเหตุผลด้วยว่าท่านเตือนแบบมีเหตุผลหรือเปล่า เช่นไม่ให้ไปไหนเลย ซังให้อยู่แต่ในบ้านอย่างเดียวไม่ให้คบใครเลย อันนี้เกินเหตุไปหน่อย ถ้าจะเรียกร้องล่องค้อย ๆ คุดตอนใจเย็นไม่ใช่อารมณ์กับท่านจะดีที่สุด หรือบางทีต้องออกไปจริง ๆ ต้องบอกท่าน ถึงแม้ท่านอาจจะดุว่า แต่สุดท้ายท่านก็จะเข้าใจ ต้องอดทนในการตอรองหนอย

แต่ถ้าท่านเตือนเพราะเห็นว่าเพื่อนนิสัยไม่ดี เป็นภัยต่อตัวนึ่งเองจริง ๆ เช่น ดิดเที่ยว ดิดเหล้าดิดยา นึ่งก็ยงแอบคบ ท่านเตือนไม่ฟัง ทำให้ท่านเป็นห่วงเป็นทุกข์ ท่านเลยไม่ให้ออกจากบ้านไปไหน ท่านมีเหตุผลที่ดีของทานเหมือนกัน ต้องเลือกคบเพื่อนและทำให้ท่านเชื่อใจก่อนถึงจะดักกับตัวเอง

ตอนนั้นคุดเรื่องกรรมให้นึ่งเข้าใจระดับหนึ่ง ไม่คาดหวังว่าเขาจะคิดได้มากแค่นั้น แต่อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้เขาได้รู้สึกรู้ว่า สิ่งที่เขาทำลึ่งทำนั้นเป็นกรรมหนักที่สุด เพราะหลายคนจะคิดว้าทำกับคนใกล้ตัวแล้วไม่หนักมาก แต่ความจริงแล้วทำกรรมกับคนในบ้านบาปมากที่สุด

ความเป็นผู้ใหญ่อบน้าร้อนมาก่อนยังใช้ได้อยู่ ความเป็นเด็กผ่านโลกมาน้อยกว่า ประสบการณ์ชีวิตก็น้อยกว่าไม่ควรจะร้อนมากไป ไม่อย่างนั้นจะมานึ่งเสียใจทีหลัง แต่ต้องพิจารณาเหตุผลที่สมควรจริง ๆ ด้วย

ขอบคุณมากนะคะ

สารบัญ ←

วิหาร... ที่มีจตุราชตามไม้หัน

โดย ทรงประเด็น

๑ เพราะพันพิ้วตัวตนบุคคลสัตว์
ก่อไม้หันธัฒันหาอุปาทาน

ไม่แจ้งชัดดำริวิสังขาร
ปัจจัยการสืบเนื่องเรื่องเกิด-ตาย

อุปาทานชั้นธัฒันหาพาเศร้าโคก
มีตัวเราของเราเขลาขุนววย

ข้องในโลกหลงเลื่อนเพื่อนทั้งหลาย
มีสูญหายแล้วเกิดใหม่ให้วอกวน

เมื่อเห็นจริงสิ่งว่างอย่างทั่วถึง
รูปนามชั้นธัฒันหาใช้ใครสักคน

ประจักษ์ซึ่งเกิด-ดับไม่สืบสน
จึงหลุดพ้นเกิด-ตายสบายจริง

เพราะว่างเปล่าจากตัวตนบุคคลสัตว์
ธรรมล้ำค่าอาศัยได้ฟังฟัง

รู้แจ้งชัดทุกข์จบสงบนิ่ง
เปรียบบวดยังอยู่วิหารสราญครัน

วิหารนี้ผู้รู้อยู่อาศัย
วิหารที่มีจตุราชตามืออาจหัน

วิหารใหญ่คล้ายทุกข์จึงสุขสันต์
วิหารนั้น “สูญญาติ วิหารเร”

สงสารตัวเองบ้าง

โดย ภริมา

กาพย์ฉบัง ๑๖

สงสารตัวเองชะบ้าง
แห่งความช้วนนั้นอย่ากราย

ชีพบนหนทาง

เพราะจักนำสู่อบาย
ทุกข์ทรมานนานนม

เป็นทางอันร้าย

ปล่อยตนตามกิเลสจน มีดทับใจดม
สร้างนรกทุกเมื่อเชิวัน

เพราะความเคยชินจิตนั้น ต่อสิ่งใดกัน
ย่อมนำเปลี่ยนภพภูมิไป

สิ่งที่อุบัติในใจ ทุกนาที่ไซ้ร้
จิตย่อมเสพคุ่นเคยชิน

ทำดีเป็นนิจลิน กอปรชั่ววาจิม
สุดแท้แต่จักเลือกสรร

หากสงสารตัวเองนั้น ทำดีทุกวัน
มีอินทริยสังวร

พันชั่วไกลบาปแน่นอน ทางอบายทุกซ้ร้อน
ย่อมยากจักพานพบเอย

เกิดเป็นมนุษย์

โดย นริตตะ

๑ กว่าจะเกิดเป็นมนุษย์สุดแสนยาก ต้องบ้นบากสั่งสมบุญอันไพศาล
ทั้งว้ายทวนกระแสกิเลสมาร จนพบพานอฏภาพสุดอัศจรรย์

แต่เมื่อเกิดมาแล้วต่างลี้มลีน มิถวิลภเดิมให้ฟุ้งไหวหวั่น
ศักยภาพเลิศล้ำเป็นสำคัญ จะมุ่นันสู่ทางทรมณธรรมดี

บุญหนุนนำทำให้พบศาสนา พุทธะพาทางประเสริฐเลิศวิถึ
สอนเหล่าสัตว์ว่าองทุกข์ถมทวิ ต้องออกจากวิฏฐณะนี้จึงพ้นภัย

จงเร่งรีบเรียนรู้ในความจริง สรรพสิ่งปรวนแปรมิทนได้
ทุกสิ่งล้วนมายาบังตาไว้ ล่อลวงไปตามกิเลสจนคุ่นชิน

หากปล่อยใจไหลตามบ่วงมารนั้น
ไม่เหมือนทางดั่งงามธรรมประทีน

มิช้าพลันดั่งลงอบายสิ้น
นำสู่ถิ่นเกษมสันต์นิรันดราย

ดอกสร้อยร้อยผูก

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สายหยุด

๑ สายเอ๋ยสายหยุด
ผ่านเข้าสาย پایเย็นย่ำจวบค่ำคืน

เปรียบบุคคลผู้ทำแต่กรรมดี
ยังคงมั่นคุณธรรมนำหทัย

อย่าสิ้นสุดกลิ่นหอมดอมดมชื่น
จงรินรินกลิ่นฟุ้งจรุงใจ

วันเดือนปีผันผ่านกาลสมัย
มิปล่อยให้กิเลสนำทำชั่วเอย

ดอกตำลึง

๑ ตำเeyerตำลึง

ถึงคำคมบ่มความคิดติดเตือนใจ

ถ้อยคำที่มีมีโทษออกโอษฐ์ได้

ก็ควรงดมิพล่ามตามคะนอง

ยามคะนึ่งนามพกาพากรวญใคร่

ท่านกล่าวไว้ “นึ่งเสียตำลึงทอง” *

วจีไหนกล่าวแล้วสร้างทางหม่นหมอง

พูดไปสองไพเบี้ย” นึ่งเสียเอย

หมายเหตุ สำนวน “พูดไปสองไพเบี้ย นึ่งเสียตำลึงทอง”

หมายความว่า พูดไปก็ไม่มีประโยชน์ สู้นิ่งไว้ดีกว่า

ภาพดอกสายหยุด เอื้อเฟื้อโดย tawan

ภาพดอกตำลึง เอื้อเฟื้อโดย ภริมา

สำหรับสืบค้นคำศัพท์

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒
<http://rirs3.royin.go.th/dictionary.asp>

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม
และพจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์
<http://84000.org/tipitaka/dic/>

สารบัญ ←

“กลิ่นคือศีลเป็นเยี่ยมกว่าคันธชาติเหล่านี้
คือจันทน์ กฤษณา ดอกบัว และมะลิ
กลิ่นกฤษณาและจันทน์นี้ เป็นกลิ่นมีประมานน้อย
ส่วนกลิ่นของผู้มีศีลทั้งหลายเป็นกลิ่นสูงสุด
ย่อมฟุ้งไปในเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย”

คาถาธรรมบท ปุพพวรรคที่ ๔

จากธรรมบท ในพระสุตตันตปิฎก

จากพระไตรปิฎก ฉบับสยามรัฐ เล่มที่ ๒๕

สืบค้นข้อมูล จาก <http://84000.org>

การทำสมาธิแบบหยอดกระปุก
คือการระลึกในระหว่างวันที่ละชนิด
เมื่อไรลมหายใจปรากฏก็รู้
อาการทางกายใดๆปรากฏก็รู้
สุขหรือทุกข์ใดๆปรากฏก็รู้
ความฟุ้งซ่านหรือความสงบปรากฏก็รู้
แล้วเมื่อถึงเวลานั่งสมาธิจริงจัง
ก็จะพบว่าเรารู้อารมณ์ชัดไม่หวั่นไหวง่าย

พื้ดั่งตฤณสอนน้อง
แบ่งปันโดย ศดานัน

เพียรพยายามให้ถูกทางเถอะ
จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ไม่เป็นไร
เพราะตัวความพยายามบนทางที่ถูก
จะพาเราห่างจากความล้มเหลวออกมาเรื่อยๆแน่นอน

ที่ตั้งตฤณสอนน้อง
แบ่งปันโดย ake

If you always give, you will always have.

ยิ่งให้ ยิ่งมี

โดย ภาชิตจิน
สรรหามาฝากโดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สารบัญ ←

คุณมอเตอร์ไซค์ใจดี

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

เมื่อต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐ ฉันได้ทราบข่าวจากประกาศในบอร์ดนิตยสาร ผู้ดูแลระบบท่านหนึ่งได้แจ้งว่าพระสงฆ์ผู้เป็นเสาหลักแห่งสายพระป่าได้มาพำนักที่สวนแสงธรรม ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนพุทธมณฑล สาย ๓ ฉันดีใจมากเพราะยังไม่เคยกราบตัวจริงของท่าน จึงตั้งใจไปกราบตั้งแต่วันแรกที่ท่านมาถึง แต่วันนั้นก็มิเหตุให้ติดธุระการนัดหมายพบปะเพื่อพูดคุยเรื่องงานที่สถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งแถวเทเวศร์ กว่าจะเสร็จธุระก็เกือบหกโมงเย็น

ฝนตกในระหว่างการเดินทางจากเทเวศร์มาจนถึงแถวๆ ซอยเพชรเกษม ๗๓/๑ ซึ่งก็เป็นเวลาที่ทุกคนต่างมุ่งหน้ากลับบ้านพอดี จึงทำให้รถติดอย่างหนัก ฉันลงจากรถตรงทางแยกไปพุทธมณฑล สาย ๓ เดินไปถามทางที่ป้อมตำรวจว่าถ้าจะไปสวนแสงธรรมจะไปทางไหน เมื่อได้ข้อมูลแล้วก็เดินตามฝนไปเรียกรถ เหลือบมองนาฬิกาด้วยความกังวลใจ องค์กรท่านจะยังเทศน์อยู่ไหมนะ?

ฉันพยายามหารถเข้าไปที่สวนแสงธรรม สุดท้ายได้มอเตอร์ไซค์รับจ้าง ตกงราคาเรียบริ่อย ก็นั่งซ้อนท้าย ฝ่าสายฝนและสายลมที่เข้ามาปะทะร่างกายตลอดการเดินทาง บอกตัวเองว่า ไหนๆ ก็มาถึงที่นี่แล้วก็ควรจะไปให้ถึง ส่วนจะทันได้กราบท่านหรือไม่ก็แล้วแต่วาสนาของเราแล้วกัน

ฉันชวนคนขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้างคุย เพื่อสอบถามวิธีการเดินทางที่สะดวกที่สุดซึ่งจะต้องใช้ตอนขากลับ เมื่อเขาทราบว่าฉันมาที่นี่เพื่อกราบพระ เขาก็บอกว่า “ผมอยู่แถวๆ นี้ แต่ไม่เคยเข้ามา” ฉันเลยบอกเขาว่าให้มาทำบุญที่นี้บ้างก็ได้ คุยไปคุยมา เขาก็เสนอย่างใจดี “เดี๋ยวผมรอรับกลับเลยก็ได้ครับ เส้นนี้ถ้ามีตมมาก ๆ แล้วจะกลับลำบาก รถไม่ค่อยมี” ฉันรู้สึกประหลาดใจแถมยินดี เพราะก็เป็นความจริงอย่างที่เขาว่ามา เส้นทางนี้เท่าที่เดินทางผ่านมาเมื่อสักครู่ ถ้าตึกกว่านี้คงแทบไม่มีรถผ่านไปผ่านมาเลย อีกทั้งฝนก็กำลังตกโปรยปราย ขากลับคงไม่สะดวกอย่างยิ่งจริงๆ

ในเวลาที่เป็นถึงนั้น องค์ท่านเทศน์ใกล้จบแล้ว ฉันจึงแทบไม่ได้ฟังเทศน์ แต่ไม่
เป็นไร คิดอย่างเข้าข้างตัวเองว่าจะฟังเสียงท่านทางอินเตอร์เน็ตก็ได้ ฉันรีบเข้าไปใน
ศาลา เนื้อตัวเปียกชื้น เพราะนั่งรถตากฝนมา กราบท่านผู้เป็นที่เคารพเพียงด้วยหัวใจ
ชุ่มชื้น สมใจที่อยากจะได้มาเห็น ได้มากกราบตัวจริงขององค์ท่าน จากนั้นก็หันไป
กราบศพพระอาจารย์ท่านที่มรณภาพด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ โลงศพของท่านตั้ง
อยู่บนศาลาแห่งนี้ เมื่อหันไปมองดูคุณคนซีมอเตอร์ไซค์ เห็นเขาอยู่ไกลๆ ฉันอุ้งใจ
ว่ายังไงก็มีรถกลับ

มีผู้นำหนังสือมาถวาย องค์ท่านบอกให้แจกไปให้ทั่ว หนังสือถูกส่งต่อกันมาเป็น
ทอดๆ ฉันหยิบไว้ ๑ เล่ม จำได้ว่าเคยอ่านแล้ว จึงตั้งใจจะเก็บไว้ให้คุณคนซีมอเตอร์
ไซค์

เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนคนที่กำลังรอฉันมากเกินไป จึงก้มกราบเป็นการลาองค์
ท่าน ซึ่งในขณะนั้นก็แหวดล้อมไปด้วยศิษยานุศิษย์มากมาย ฉันเดินลงจากศาลาเพื่อ
นั่งรถกลับ หยิบหนังสือที่ได้รับแจกมาให้กับเขา ในระหว่างการเดินทางเราคุยกัน
เรื่องธรรมะ และเรื่องทั่วไป เขาบอกฉันว่าจริงๆ แล้วเขาไม่ได้ขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้าง
เป็นอาชีพหลัก แต่ทำงานบริษัทและรับจ้างเป็นครั้งคราว วันนี้นี้ก็ยังงี้ก็ไม่รู้ ถึงได้
ขี่ผ่านมาในเส้นทางที่ฉันรอรออยู่

ฉันลงรถที่ปากทางตรงถนนเพชรเกษม เพื่อนั่งรถกลับที่พักต่อไป เมื่อถามราคา
ค่าโดยสาร ก็พบว่าเขาไม่ได้บวกค่าเสียเวลาที่ต้องรอเข้าไปด้วย คิดเพียงค่าโดยสาร
รถสองเที่ยวเท่านั้น จึงให้เงินเกินกว่าที่เขาเรียกเพื่อเป็นสินน้ำใจ ฉันบอกขอบคุณ
อีกครั้ง ก่อนที่จะจากกันไป

วันนั้นเป็นอีกวันหนึ่งที่ฉันอึ้งใจ ด้วยเหตุที่ได้กราบพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
และได้พบคุณคนซีมอเตอร์ไซค์ใจดี ถึงแม้เวลาจะล่วงไปนานพอสมควรแล้ว แต่น้ำใจ
ของเขายังอยู่ในความทรงจำของฉันเสมอ กุศลใดก็ตามที่เกิดขึ้นจากการเขียนบทความ
นี้ ฉันขออุทิศให้แก่บุคคลผู้นี้ทั้งหมด

สารบัญ ←

ลูกอม ขนม ของขวัญ

โดย พิมพ์ภารัง

สารพัดความรู้สึก ทั้งความเศร้าโศก ความอาลัย ต่อการสิ้นพระชนม์ของ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ผู้ทรงงานหนักเพื่อพสกนิกรชาวไทยมาโดยตลอด

ภาพสารคดีพระกรณียกิจ โดยเฉพาะโครงการต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นงานแพทย์อาสา (มูลนิธิพอ.สว.) มูลนิธิขาเทียม มูลนิธิเด็กอ่อนในสลัม มูลนิธิและสมาคมต่างๆ กว่า ๔๐ แห่งที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุข พระเมตตาโอบเอื้อทั้งคนยากจน คนด้อยโอกาส เด็ก คนพิการ คนเจ็บป่วย

มีของขวัญอีกพระองค์หนึ่งของปวงชนชาวไทยได้ทรงจากไปแล้ว พระผู้ทรงเป็นแบบอย่างของการให้
ขอน้อมนำพระจริยาวัตร พระเมตตา มาเป็นแบบอย่างต่อไป

การให้ที่เหมาะสม นำพาซึ่งความปลื้มปิติทั้งฝ่ายผู้ให้ และผู้รับ
ช่วงนี้หลายท่านต้องจับจ่ายมาก ไหนจะบัตรอวยพร ของขวัญ ของฝาก
ขนมดูจะเป็นนางเอกเบอร์หนึ่ง เพราะหาซื้อง่าย จัดแต่งไว้สวยงามน่ารักกับของเล่น
ของฝากจากหมอลักษณ์นี้ ขออนุญาตเสนอหลักการซื้อขนม มาเป็นของฝากกันนะคะ

หลักการซื้อขนมให้เด็ก มีหลักทั่วไปอยู่ว่า ไม่ควรมีรสหวานจัด ไม่เหนียวเกาะฟัน
ไม่ใช่สารสังเคราะห์ ผสมสี หรือผงชูรส ก็คือขนมถุงกรูบกรอบทั้งหลาย
ระวังขนมที่สิ้นจนพลัดตกคอได้ เช่น เยลลี่ ลูกอม หรือถั่วเม็ดเล็ก ๆ
ของกระป๋อง ควรดูวันหมดอายุบนฉลาก เลือกกระป๋องไม่บุบ ไม่มีสนิม

น้องหลายคนมีโรคประจำตัวตั้งแต่แรกเกิด เช่นโรค G6PD(จี ชิกซ์ พีดี)
กินถั่วปากอ้าไม่ได้ เพราะเม็ดเลือดแดงอาจจะแตกค่ะ

ยังมีโรคประจำตัวพิเศษที่ห้ามกินวานิลลา หรือ กล้วยหอม
บางรายแพ้โปรตีนจากนมวัว แพ้ยีสต์ ไข่ ถั่วลิสง หรือช็อกโกแลตก็มีนะคะ

ถ้าเป็นคุณย่าคุณยาย มักมีโรคประจำตัวเช่นเบาหวาน ความดันโลหิตสูง
ก็ต้องระวังอาหารรสหวานจัด รสมัน รสเค็ม หรือ ไขมันสูง
คุณตาที่ปวดข้อ ปวดเข่าจากโรคเกาต์ ก็ไม่ควรซื้อเบ็ดเตล็ด หรือไก่ทอดไปฝากค่ะ

ข้อควรคำนึงจุกจิกมากมาย ขึ้นกับว่าของนั้นซื้อไปฝากใคร
เพราะของขวัญแต่ละชิ้น เรามอบให้ด้วยความตั้งใจดี
อยากเห็นผู้รับเอาไปกินไปใช้ได้ประโยชน์จริง ไม่มีโทษตามมา

ลูกอมสีสวย รสหอมหวาน ไม่ได้มีโทษด้วยตัวของมันเอง
เพียงแต่เราทราบนิสัยเด็กเล็กดี ว่าหนูแปรงฟันไม่สะอาด ฟันก็ผุง่าย
แถมหนูยังชอบวิ่งเล่นไปด้วย ลูกอมจะหลุดติดคอง่ายมาก

ขนมบางยี่ห้อมีของเล่นชิ้นเล็กแถม บางยี่ห้อใส่สารเคมีหอม่าในถุง
น้องเล็กๆ ได้ขนมมาก็ฉีก แกะคว่ำเข้าปากทันทีด้วยความไม่รู้
กฎหมายก็คุ้มครองผู้บริโภคไม่ได้ เพราะบริษัทขนมระบุแล้วว่า ห้ามรับประทาน

ช่วงหนึ่ง จะหาลูกอมหรือมะขามห่อสวยเหมือนขนมญี่ปุ่นติดรถไว้ตลอด
เวลาจ่ายเงินค่าทางด่วน จะส่งเงินให้พร้อมห่อลูกอม
คิดเอาเองว่า ถ้าต้องนั่งตรงนี้ตลอด คงทั้งร้อน และหิวน้ำมาก
มีลูกอมเปรี้ยวๆ หวานๆ ไว้อมเล่นคงชื่นใจดี

เจ้าหน้าที่รับเงินตามหน้าที่ พอเห็นห่อลูกอม ก็เงยหน้ายิ้มให้แทนคำขอบคุณ
วันหนึ่งคิดได้ว่า ถ้าคุณเจ้าหน้าที่สาวๆ ทำงานคนเดียวกลางดึก
เคยชินกับการรับลูกอมจากคนแปลกหน้า แล้วถ้าวันหนึ่งเกิดเจอคนใจร้ายเล่า
โครงการแบ่งปันรอยยิ้มผ่านลูกอม จึงมีวนเสียเกือบ
เพราะเกิดความระแวงทุกครั้งที่ส่งขนมให้
ไม่อยากให้ของขวัญของเรา เกิดโทษภัยอะไรกับเขาได้ทั้งสิ้น

การให้ มีอานิสงส์สูงสุดต่อเมื่อ
วัตถุที่ให้บริการ บริสุทธิ์ เจตนาบริสุทธิ์ และบุคคลบริสุทธิ์

วัตถุบริสุทธิ์ คือ ได้มาโดยสุจริต ไม่ได้โกง หรือขโมยมา เป็นของดี ไม่ก่อโทษภัย
เจตนาบริสุทธิ์ คือ ให้ด้วยความเต็มใจ ด้วยจิตเมตตา ทั้งก่อนให้ ขณะให้ และหลังให้
บุคคลบริสุทธิ์ คือ มีศีลธรรมทั้งคนรับ และคนให้

ของขวัญไม่ดี ถือว่าไม่บริสุทธิ์ คือ สุรา ยาเสพติด อาวุธ วัตถุหรือหนังสือลามก
มหรสพที่ทำให้ใจหมกมุ่นแช่อบในทางต่ำ รวมทั้งการ “เลี้ยงดูปู่เสื่อ” ด้วยค่ะ

การให้ของขวัญ ขนม ลูกอม เรียกว่าวัตถุทาน หรือ อามิสทาน
การให้ที่อยู่ชั้นเหนือกว่า คือ การให้ความรู้ เรียกว่า ธรรมทาน
การให้ชั้นสูงที่สุด เกิดประโยชน์มาก ทำยากที่สุด คือ การให้อภัย หรือ อภัยทาน

ธรรมทานไม่ใช่แค่การสอนธรรมะด้วยวาจา อาจสอนวิชาชีพ สอนปลูกผักก็ยิ่งได้
หรือจะให้แค่คิด ให้กำลังใจ ให้เขาต่อสู้ในโลกนี้ต่อไปได้อย่างฉลาด
หรือจะสอนด้วยการทำให้ดู เป็นตัวอย่างให้เห็น ก็ถือเป็นธรรมทานได้แล้วค่ะ

น้องปุก เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนาชนิดถวายชีวิตให้ได้
เจอใครก็คอยพรา้สอนเขาด้วยความหวังดี อยากให้เขามีพระศาสนาเป็นที่พึ่ง

วันหนึ่งถูกย้อนถามว่า เคยมีเพื่อนที่เจอกันปั๊บ ก็พูดถึงแต่ลัทธินั่นดี สินค้านี้ดีไหม อะอะอะไรก็วกเข้าหาเรื่องเดิม ยัดเยียดอยู่นั้น รู้หรือเปล่าว่านาราคาญ

พี่ปึก ที่ศรัทธาหนักแน่นคล้ายน้องปึก กลุ่มใจว่าคู่ชีวิตเห็นค่าพระศาสนาไม่เท่ากัน มีเวลาและกำลังเท่าไรก็ทุ่มเทกับการสอนข้อธรรมให้คนรัก ถกเถียงจนทะเลาะก็เคย เปรยตรงๆ ว่า ถ้าปัญญาเราไม่เท่ากัน ทางของเราคงสิ้นสุดแค่นี้

คนอีกมายทุกซ์เพราะอยากเห็นคนรอบตัว ได้เข้าใจสิ่งเดียวกัน โดยลืมนึกไปว่าสิ่งที่เราทำอยู่ นอกจากก่อความอึดอัดก่อโทษให้เขาแล้ว ยังทำให้ภาพสิ่งสูงค่าที่อยากยื่นให้มัวหมองอีกต่างหาก ภาพผู้ศรัทธาบางสิ่ง จนลืมนึกถึงใจฝ่ายตรงข้าม ลืมมารยาทสังคมเบื้องต้น ข้อที่ว่า พูดเมื่อควรพูด ฟังเมื่อควรฟัง หยุดพูดเมื่อเขายังไม่ยอมฟัง

ลูกอม ขนมหวาน จะหยิบยื่นให้ใครยังต้องคิดแล้ว คิดอีก คิดบนฐานของคนรับ ไม่ใช่ฐานของคนให้

ธรรมะ คือ ธรรมชาติ

ธรรมชาติมีความจริงอยู่ว่า ระดับความรู้ความเข้าใจ ยัดเยียดให้กันไม่ได้ พูดเชิญชวน เล่าประสบการณ์ แนะนำได้ แต่คาดหวัง คาดคั้น หรือแม้แต่คาดหวังให้อีกฝ่ายต้องรู้ ต้องเข้าใจ ต้องคิดตามตัวเองทั้งหมด เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

มีความจริงอีกข้อที่ว่า ธรรมะ เรียนไว้เพื่อพัฒนาตัวเอง ไม่ได้มีไว้พัฒนาคนอื่น เรียนรู้เพื่ออบรมขัดเกลาตัวเอง ไม่ใช่เรียนเพื่อจับผิด เพื่อตั้งกติกาปรับโทษคนอื่น ถ้าศึกษาข้อธรรม เพื่อจะรู้สึกว่าคุณดีกว่า เก่งกว่า สะอาดบริสุทธิ์กว่า เธอต้องเชื่อมั่น ถ้าไม่เชื่อฉันเราก็อยู่ร่วมกันไม่ได้ แสดงว่าธรรมแท้ยังไม่ซึมเข้าหัวใจ

พ่อแม่ครูอาจารย์แท้ๆ ที่นำทางเรามา ไม่เคยยัดเยียดธรรมะให้ใคร ท่านฝึกฝนอบรมตนเอง ทำให้เห็น เย็นจนสัมผัสได้ เป็นตัวอย่างให้เราดู จนปัจจัยภายในตัวเราพร้อม เราก็ไปก้มกราบท่าน น้อมนำข้อธรรมมาอบรมตัวเอง

ลูกอม ขนม ของขวัญ ความคิด วิธีดำเนินชีวิต คติธรรมประจำใจ
มีความเหมาะสมเฉพาะตัวบุคคล สิ่งที่เหมาะสมกับเรา อาจยังไม่เหมาะสมกับเขาก็ได้
การยึดความเป็นเราเป็นบรรทัดฐาน มีแต่จะทำให้ความเข้าใจชีวิตบิดเบี้ยวไป

ความต่างที่เกิดขึ้นระหว่างเรา เขา ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดบ้าง ถูกบ้าง
แรงขึ้นจนเกิดการปะทะ มีโทษ ความขุ่นเคืองใดๆ

อภัยให้กันได้ไหม

ทานที่ทำได้ยากที่สุด คือการสละความยึดบนฐานของตัวเอง
ความรู้สึกโล่งเบาสบาย ถือเป็นของขวัญล้ำค่าให้ตนเอง

สารบัญ ←

The Warlords – เสียงเพรียกจากคุณธรรม โดย ชลนิต

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจจะทำให้ผู้อ่านเสียรรถรสในการชมภาพยนตร์

เกาทัณฑ์ที่เหนียวเต็มหล้า หากปล่อยสายเมื่อใด ลูกธนูย่อมพุ่งสู่เป้าหมายเมื่อนั้น
สงคราม...หากเกิดเมื่อใด ชากศพ ทะเลเลือด
ความย่อยยับสูญเสีย ย่อมเกิดขึ้นเช่นกัน

หากท่านถามหาคุณธรรมกลางไฟสงคราม
ก็ไม่ต่างจากปล่อยลูกธนู แล้วหวังมิให้มัน กระทบต่อสิ่งใด

ท่านรู้จักกองทัพฉาน

ที่นำโดยสามพี่น้องร่วมสาบาน หม่าซิงอี่ ฉะเอ้อหู จิ่งเหวินเฉิงหรือไม่
ทั้งสามนำทัพตีตะลุยต่อสู่เหล่าอริ ข้าศึกจนมีชื่อเสียงลือลั่น

ตีเมืองซูโจว บุคนานกิง เช่นฆ่าผู้คนมากมายเพื่อมุ่งหวังชัยชนะ

แม่ทัพหม่าซิงอี่ผู้มึนกลอุบาย ใช้ความเหี้ยมโหด เด็ดขาด

กล้าตระบัดสัตย์จนสามารถเป็นใหญ่

ฉะเอ้อหูที่รบที่ยังมีคุณธรรม มีคำสัตย์ มีใจมั่นคงต่อน้ำมิตร

แต่สงครามกลับปีบคั่น จนเขาต้องสูญเสียคุณธรรมโดยมิยินยอม

จิ่งเหวินเฉิง น้องเล็กที่มีจิตใจหาญกล้า เคารพคุณธรรมของพี่รองอย่างฉะเอ้อหู

แต่ก็ยังคงยอมรับ เห็นด้วยกับความเหี้ยมโหดของพี่ใหญ่หม่าซิงอี่ในการทำศึก

ครั้งหนึ่ง ท้าของทั้งสามเข้าโอบล้อมเมืองอยู่เกือบปี
เสปียงขาดแคลน เหล่าทหารกล้าอ่อนล้า เหน็ดเหนื่อย หิวโหย
สภาพภายในเมืองที่โดนปิดล้อมกลับย่ำแย่ ทุกข์ทนกว่า
แต่ที่นั่นยังมีแม่ทัพใจเด็ด ยอมสู้ตาย ถวายหัวเพื่อรักษาเมือง
เฉาเอ้อหุหลบเข้าเมืองเพื่อไปสังหารแม่ทัพผู้นั้น...
แต่สิ่งที่เขาพบกลับกระตุ้นจิตใจให้อุ่นระอุด้วยคุณธรรม
ทั้งเมืองย่ำแย่ แต่แม่ทัพนั้นยังยอมสู้กับเฉาเอ้อหุอย่างสมศักดิ์ศรี
แม้จะพ่ายแพ้ ตกตาย ก็ยังขอร้องให้เฉาเอ้อหุรับปาก
จะไม่เช่นฆ่าไฟรพหล ทหารเมืองนี้
เฉาเอ้อหุรับปากด้วยใจสัตย์ซื่อ มั่นคง การสู้รบ ล้อมเมืองอันยึดเยื้อจึงสิ้นสุดลง
แต่...ทหารในเมืองกลับโดนปิดล้อม ถูกท่าเกาทัณฑ์ระดมสังหาร
นี่ไม่ใช่การสู้รบ แต่เป็นการสังหารหมู่!
ทั้งหมดเป็นคำสั่งของแม่ทัพหมาซิงอี...
ทหารในเมืองนี้หากปล่อยไว้จะเป็นหอกข้างแคร่
ยากปกครอง ลำบากใจที่จะแบ่งปันเสบียงอันน้อยนิดมาเลี้ยงดู
เฉาเอ้อหุเจ็บแค้นแทบกระอักโลหิต แผดเสียวรำร้องค์ค้ำอันอย่างไร้คนสนใจ
เขารู้หากปล่อยทหารเหล่านี้ไว้จะเป็นโทษมากกว่าเป็นคุณ
แต่ตนรับปากไว้แล้ว วาจามั่นคงดังภูผา
อย่างไรก็ไม่ยอมเห็นด้วยต่อการสังหาร เด็ดขาด
เฉาเอ้อหุกล้าเสี่ยงเพราะต้องการรักษาสัจจะคุณธรรม
แม่ทัพหมาซิงอีกลับไม่สนใจ ไม่ต้องการเสี่ยง
เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายแห่งชัยชนะ ...คุณธรรมใด ๆ ล้วนไม่ต้องคำนึงถึง...

หลังเสร็จศึกสงคราม ทั้งสามพี่น้องร่วมสาบานล้วนได้รับการปูนบำเหน็จรางวัล
แต่มิตรภาพ สัมพันธร่วมน้ำสาบานกลับพังกั้นยับเยิน
เกาทัณฑ์แห่งสงครามได้ทะลวงทำลายคุณธรรมน้องพี่เหล่ากลาญ เกินกว่าเรียกคืน

ไม่เหลือน้ำใจ ไม่คิดถึงเคยร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่
ทำให้มีบางคนสามารถหักหลัง สัมพันธพี่น้องได้โดยไร้เสี้ยวสำนึก

ปึกษาที่โผบินเหนือยอดเขาสูง คงเหลือบมองเหล่ามนุษย์อย่างหยามหยัน
ตัวพวกเจ้าช่างกระจัดย่นักหนา ไฉนความต้องการจึงยิ่งใหญ่ ไม่สิ้นสุด
รุกรบ เช่นฆ่า เบียดเบียน แย่งชิงเพื่อรอดชีวิต และเสวยอำนาจอย่างมัวเมา บ้าคลั่ง
รู้หรือไม่ แผ่นดินไพศาลนัก และสิ่งที่ใช้ยังชีวิต มีไม่มากเลย

ยิ่งก้าวสู่สงครามเพียงใด ความมืดแห่งโมหะยิ่งปกคลุมจิตใจหนาทึบเท่านั้น
ใจมืดบอด จนตามืดดับ สามารถกระทำได้ไร้คุณธรรมโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี
เปลือกตาไม่กะพริบ
บทสรุปของสามพี่น้องร่วมสาบาน...
คือการต้องตกตายอย่างเจ็บแค้น ไม่ยินยอมพร้อมใจ
ตั้งจะยืนยันความยุติธรรมแห่ง “กรรม”
แต่...จะมีใครสักกี่คน สำเหนียก สำนึก...

เกาทัณฑ์ที่เหนียวเต็มหล้า หากปล่อยสายเมื่อใด ลูกธนูย่อมพุ่งสู่เป้าหมายเมื่อนั้น
ลูกดอกแห่งเกาทัณฑ์ย่อมไม่อาจย้อนคืนกลับแหล่ง
แต่เกาทัณฑ์กรรม...หากถูกยิงออกไปเมื่อใด ย่อมเชื่อได้เลยว่า...

แรงสะท้อนคืนแห่งมัน...ยอมไม่พลาดเป้าจากผู้กระทำ
เมื่อใดได้ยินเสียงเพรียกจากคุณธรรม ให้หยุดมือจากการก่อกรรมชั่ว...
ขอให้รับฟัง และหยุดยั้งในทันใด
เพราะเสียงแห่งคุณธรรมในจิตใจนี้...อาจไม่สามารถดังได้ยาวนานนัก
ขอให้เสีงหู และเชื่อฟัง ก่อนเมฆมืดแห่งโมหะจะปกคลุมบังตา ปิดหู และลวงใจ
ให้เห็นความผิด...เป็นสิ่งที่ชอบธรรม...

ที่มารูปภาพประกอบ

<http://www.movexclusive.com/review/thewarlords/thewarlords.htm>

http://www.nangdee.com/title/?movie_id=1441

<http://sg.movies.yahoo.com/The+Warlords/movie/14389>

สารบัญ ←

บัลลังก์หญ้า (เรื่องสั้น ๕ ตอนจบ)

โดย เมริน

ตอน ๔ เจากรรม

มหาปราสาทอันงดงาม โอบรอบด้วยกำแพงแก้ว ภูเขาเงินภูเขาทองส่องแสง วูบวาบบาดตา

ณ พระแท่นราชบัลลังก์ทองคำ บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งกำลังทอดสายตาคมกริบ มองลงยังร่างสันเทาที่หมอบอยู่แทบเท้า

“ข้าแต่องค์สุริยราชผู้ยิ่งใหญ่ ปีนี้แห้งแล้งเหลือเกิน ฝนไม่ตกหลายเดือน พืชผล ขาดน้ำตายทิ้งไว้ มีเพียงข้าวไม่กี่ทะนานติดอยู่ขาง ขอทรงเหลือไว้ให้ลูกข้าพระองค์ ด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

“บังอาจ! คนต่ำช้า ข้าไม่ตัดหัวเจ้าก็นับว่าเมตตามากแล้ว ลากตัวมันออกไป แล้ว รีบข้าวในบ้านมันมาให้หมด”

“มหาอำมาตย์ เจ้าจงพาทหารไปค้นให้ทั่วทุกบ้าน บ้านไหนไม่ส่งส่วยภาษี ก็ริบ พืชผลไร่นาของมันมาให้หมด”

แล้วบุรุษนั้นก็เลื้อยบองไปที่ภูเขาเงิน ภูเขาทองลูกลมหลายปีทีเก็บส่วยจากราชภูร ภูเขานั้นก็ยังไม่ทันกับความโลภ

“ข้าจะต้องมั่งคั่งยิ่งใหญ่เหนือกษัตริย์ใดในโลกนี้ วันพรุ่งข้าจะยกทัพไปตีเทวราช นคร พระขรรค์แสงเพชรจะต้องตกอยู่ในเงื้อมมือข้า”

นับสิบปีของการรบพุ่งทำสงคราม นครกัมปมาทขยายอาณาจักรกว้างใหญ่ พระคลังหลวงเต็มล้นไปด้วยเพชรนิลจินดาและสิ่งของมีค่าที่แย่งชิงมาจากแว่นแคว้นต่างๆ

อนิจจา...กษัตริย์เปรี๊ยะบดบังโจร ปล้นชิงแย่งทรัพย์สินบ้านเรือนของผู้อื่น โดยอ้างความชอบธรรมว่ามันคือสงครามเพื่อชาติ

ราษฎรถูกเกณฑ์มาเป็นทหารร่วมรบล้มตายเกลื่อนกลาด บางคนพิการก็ถูกทอดทิ้ง ถูกรีดนาทาเร้น เก็บส่วยอากรอย่างหลอโหด

มีแต่กษัตริย์สุริยราชและเหล่ามหาอำมาตย์เท่านั้นที่เสวยสุขอยู่ในวัง แต่ทว่าเวลาแห่งการเสวยสุขในภพชาติมนุษย์ช่างสั้นนัก... โดยเฉพาะถ้าความสุขนั้นตั้งอยู่บนคราบน้ำตาและเสียงสาปแช่งกันคำของผู้คนจำนวนมาก

หลายปีผ่านไป...

พระวรกายของกษัตริย์หนุ่มใหญ่เริ่มอ่อนแอลง ประชวรจนหมดเรี่ยวแรงแม้แต่จะทรงยกพระหัตถ์ขึ้นจับพระขรรค์ ถูกลอบปลงพระชนม์โดยองครักษ์คนสนิทที่ไว้วางพระทัย!

ตอน ๕ เลือกภพ

ความจริงที่ฉายภาพอยู่ตรงหน้า ตั้งกระจงเงาสะท้อนกรรมเก่า สะกดบุรุษหนุ่มไว้ให้นั่งงันอยู่เป็นเวลานาน มูลเหตุแห่งทุกขเวทนาอันยาวนาน ที่สร้างความฉงนรบกวนจิตเขาตลอดมาได้ถูกเฉลย โดยผู้ที่ตอบโจทย์นั้นคือตัวเขา

เขาเองเป็นผู้กำหนด เขาเองเป็นผู้ก่อ และกำลังถูกภพชาติเหวี่ยงกลับข้างมารับรสขมของการเป็นฝ่ายถูกกระทำบ้าง ผู้เบียดเบียนนั้น ย่อมได้รับการเบียดเบียนตอบ!

ความคุมแค้นอาฆาตอันเกิดจากอุปทานในอดีตชาติที่สูงศักดิ์ ปรากฏคุกรุ่นเหมือน ถ่านไฟที่มอดไหม้ แต่ยังคงเหลือเชื้อสืบท่อให้เราร้อนทุรนทุราย เมื่อย้อนรำลึกถึงนั้น กำลังถูกน้ำหาบใหญ่สาตราดลงไป

อดีตกษัตริย์หันมองกำแพงวังอีกครั้งหนึ่งด้วยความอาลัยรักในราชสมบัติอันตน เพียรก่อร่าง महานครกว้างใหญ่ที่เคยได้ครอบครอง มาบัดนี้ กลับเหลือเพียงพื้น ดินที่สองเท้ายืนหยัด

แต่กระนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา ด้วยอัฐตาที่ปรารถนาจะอยู่เหนือผู้อื่นเสมอ เขา สู้ทนต่อคำเย้ยหยัน หอบหิ้วมากองเป็นบัลลังก์เพื่อรองนั่ง เฝ้ารอวันนี้ วันที่จะคืน สู่บัลลังก์ทอง ขอเพียงพากายเดินลอดผ่านอุโมงค์ลับ!

แต่...นั้นย่อหมายถึง

เขากำลังจะก่อกรรมซ้ำสอง เพื่อเวียนกลับไปจุเก่า!

เสียงหายใจพิตพาดและกลิ่นสบางที่โชยมาเข้าจมูก ทำให้เขาเหลือบตาลงมอง ร่างที่หมอบอยู่เบื้องหน้า

ความหวงแหนอาลัยในราชสมบัติของกษัตริย์มนุษย์ อันหาเทียบค่าได้แม้เพียง เศษเสี้ยววงฐิติของสรวงสวรรค์ จะมีประโยชน์ใดเล่า?

แม้ทิพยสมบัติของเทพ ยังดับสูญเมื่อหมดบุญ มิหนำซ้ำอุกกรรมเก่าซัดจุติลง มาเกิดเป็นสุนัข!

บุรุษหนุ่มมองสำรวจกายมนุษย์ตน อย่างเริ่มตระหนักถึงความโชคชะตา ประหนึ่งผู้ หมอบอยู่เบื้องหน้าจะล่วงรู้ถึงความในใจของเขา ร่างนั้นค่อยลุกเดินหายลับไป เหลือ เพียงประโยชน์สุดท้ายที่กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงสดใสเปี่ยมด้วยความคาดหวัง ลอยตาม สายลมพัดวูบกลับมา

“ข้าอาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของพุทธเขต มีพระภิกษุสงฆ์บำรุงเลี้ยงดู มิต้องแย่งชิงอาหาร ก่อกรรมกับเตร็จฉานหมูเฒ่า ข้าจักหมั่นฟังพระสวดมนต์ สดับพระธรรมเทศนายังจิต ให้เป็นกุศล แม้มีกายอันน่ารังเกียจนี้”

เสียงฟ้าร้องครืนๆ ดังกึกก้อง ฝนหยาดเล็กๆ ค่อยๆ ปรายปรายลงมา ลมพายุ พัดกระโชกมาระลอกใหญ่ แหวกพงหญ้าออกเป็นทางยาว มองเห็นปากอุโมงค์ซึ่ง เคยถูกปกคลุม

ประดุดั่งเส้นทางกรรมที่ถูกปกปิดไว้กำลังเปิดออก... รอคารตัดสินใจของบุรุษหนุ่ม

----- อวสาน -----

สารบัญ ←

วัดบรมนิวาส: อรัญวาสีแห่งกรุงเทพฯ

ตอนที่ ๑ ต้นทางแห่งพระปฏิบัติ

โดย... วีระวงศ์

เวลาที่เราคิดถึงครูบาอาจารย์พระปาครมฐานสายหลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถร เมื่อจะไปในสถานที่ที่จะระลึกถึงครูบาอาจารย์เหล่านั้น ก็ต้องตามไปถึงวัดที่แต่ละท่านเคยจำพรรษา แต่ละวัดก็ล้วนแต่จะอยู่ห่างไกล บางวัดก็ยังคงยากจะเดินทางในปัจจุบัน หลายคนอาจลืมนึกไปว่าใกล้ๆ ตัวนั้นแหละ ยังมีอีกสถานที่หนึ่ง ซึ่งเป็นแหล่งรวมแห่งความรำลึกถึงความห้าวหาญในการออกจากทุกข์ของครูบาอาจารย์ยุคก่อน

สถานที่นั้นคือ วัดบรมนิวาส หรือชื่ออย่างเป็นทางการ “วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร” พระอารามแห่งนี้ได้สถาปนาขึ้นมาโดย วชิรญาณภิกขุ ในเวลาต่อมาคือ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์องค์ที่ ๔ แห่งพระบรมราชจักรีวงศ์ โดยพระองค์ตั้งใจสถาปนาวัดแห่งนี้ให้เป็นวัดฝ่ายอรัญวาสีหรือวัดฝ่ายปฏิบัติ คู่กับวัดบวรนิเวศวิหาร ซึ่งพระองค์ตั้งใจให้เป็นวัดฝ่ายคามวาสีหรือฝ่ายปริยัติ อีกทั้งที่ตั้งของวัดอยู่นอกกำแพงพระนคร สภาพแวดล้อมของวัดในอดีตเป็นไร่นาแบบชนบท สงบเงียบเหมาะสำหรับให้พระภิกษุสามเณรที่สนใจ บำเพ็ญปฏิบัติทางจิต ได้มีรมณีสถานสำหรับบำเพ็ญภาวนา

พระอมราริกขิต (เกิด อมโร) ผู้พลิกฟื้นการศึกษาพระธรรมวินัย
กับหนังสือ บุพพลิกขาวรรณา ที่เปรียบดั่ง “วินัยพระปา” ในปัจจุบัน

ภาพจาก <http://mahamakuta.inet.co.th/T-BOOK/P-341.html>

อ่านบุพพลิกขาวรรณา ได้จาก

<http://www.larnbuddhism.com/buppasikkhawanna/index.html>

ด้วยจุดประสงค์ขององค์ผู้สร้างวัดให้เป็นวัดฝ่ายอริยวาสี สอดคล้องกับเจ้าอาวาส
ผู้ครองวัดที่ช่วยส่งเสริมให้รุ่งเรืองต่อมาจนถึงปัจจุบัน อดีตเจ้าอาวาสที่เป็นกำลังสำคัญ
นั้นได้แก่ ท่านเจ้าคุณพระอมราริกขิต (เกิด อมโร) อดีตเจ้าอาวาสรูปที่ ๒ พระ
คุณท่านมีความเอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัย และหวังให้การปฏิบัติหยั่งรากลึกในพระ
พุทธศาสนา ท่านได้รวบรวมรายละเอียดวิธีปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างพิสดาร
ในนามหนังสือชื่อว่า “**บุพพลิกขาวรรณา**” ซึ่งพระภิกษุที่ต้องการประพฤติตาม
พระธรรมวินัยจะศึกษาจากผลงานของพระคุณท่านนี้ เพื่อเป็นบาทฐานสำหรับการ
ปฏิบัติในขั้นสูงต่อไปและยังเป็นที่ยินยศึกษากันอยู่จนถึงปัจจุบัน

ในเวลาต่อมาก็มี ท่านเจ้าคุณพระอุปาสิคุณุปมาจารย์ (จันทร์ สิริจันโท) อดีต
เจ้าอาวาสรูปที่ ๕ องค์ท่านส่งเสริมกิจการทางศาสนาทั้ง ๒ ด้าน คือทั้งปริยัติและปฏิบัติ
พระคุณท่านยังอยู่ในฐานะพระอาจารย์รูปหนึ่งของหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ในเวลาที่
พระคุณท่านยังมีชีวิตอยู่ได้ยกย่องหลวงปู่มั่นในด้านการปฏิบัติให้เป็นที่ปรากฏ ยังผล

ถึงความมั่นคงของคณะพระกรรมฐานจนถึงปัจจุบัน ในหมู่พระกรรมฐานแล้ว จะกล่าวถึงพระคุณท่านด้วยความเคารพอย่างสูงว่า “เจ้าคุณปู่ใหญ่” ท่านเจ้าอาวาสรูปต่อมาก็คือ ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรรวงศ์ (อ้วน ติสฺโส) ท่านก็สืบสานแนวทางที่ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ ได้วางแนวทางไว้ และอุปถัมภ์ส่งเสริมการปฏิบัติสืบต่อมา

เล่ามาถึงตรงนี้ก็เห็นถึงความสำคัญของวัดกับพระกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น ด้วยเหตุนี้จึงมีพระฝ่ายปฏิบัติมาแวะเวียนพักอาศัย เรื่อยมาจากในอดีตจนถึงปัจจุบัน ลองมาเดินตามวิหารลานพระเจดีย์ไปด้วยกันนะครับ

พระพุทธพิชิตมาร มัชฌิมพุทธกาล ภายในศาลาอรุณวงศ์

เริ่มจากถลรถเมล์เชิงสะพานยสเส เดินเข้าซอยวัดบรมนิวาสซึ่งเป็นซอยเล็กๆ เป็นถนนที่เดินรถทางเดียว ใครจะทราบบ้างว่า ถนนที่เรากำลังเดินอยู่นี้ สร้างมาด้วยความอุตสาหะของท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ มากขนาดไหน เดินสักหนึ่งอึดใจก็จะพบป้าย “วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร” เป็นซุ้มประตูแบบเรียบง่าย เดินลอดได้ ซุ้มประตูแล้วเลี้ยวไปทางซ้ายตามถนนไป เริ่มต้นแนะนำให้เข้าไปที่ “ศาลาอรุณวงศ์”

ที่แห่งนี้เปิดต้อนรับนักท่องเที่ยวตลอดเวลา ศาลาแห่งนี้ทำหน้าที่เป็นศาลาการเปรียญสำหรับพระลงมาสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น ฟังธรรมในวันพระและบำเพ็ญบุญต่างๆ พระประธานในศาลา คือ “พระพุทธรูปชิตมาร มัชฌิมพุทธรูป” เป็นพระพุทธรูปที่ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ บูรณะจากพระพุทธรูปเก่าสมัยอยุธยา นอกจากนี้ก็มีรูปหล่อขนาดเท่าองค์จริงของพระบูรพาจารย์องค์สำคัญของวัด ๒ รูป คือ ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ กับท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรรวงศ์ กราบพระเสร็จลงมองบนยกพื้นพรมสีแดง จะเห็นธรรมาสน์อันงดงาม ธรรมาสน์อันนี้แหละเมื่อครั้งที่หลวงปู่มั่นลงมาจำพรรษาที่วัดปทุมวนาราม กรุงเทพฯ ท่านได้เดินทางมาฟังพระธรรมเทศนาจากท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ ตลอดจนการทำวัตรสวดมนต์ทุกวันธรรมสวันะ ในศาลาบนธรรมาสน์อันนี้เอง

หอเชียว ที่พำนักท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ

ลงมาจากศาลาแล้วมองไปที่ด้านทิศเหนือของศาลาจะเห็นกุฏิหลังใหญ่ กุฏิหลังนี้เรียกว่า “หอเชียว” ด้านบนของกุฏิ ในอดีตคือสถานที่จำวัดของท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ และในห้องกลางหอเชียวแห่งนี้ คือที่ที่หลวงปู่มั่นถวายคำแนะนำแต่

ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ เกี่ยวกับการพิจารณาปัจจัยกร หรือ ปฏิจจสมุปบาทซึ่งปรากฏในประวัติหลวงปู่มั่น ที่มีอดีตเจ้าอาวาสท่านหนึ่งซึ่งเป็นศิษย์ผู้ใหญ่ของท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ ได้อยู่ร่วมเหตุการณ์นี้ด้วยเป็นผู้บอกเล่า ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ ได้มรณภาพ ณ หอเขียนแห่งนี้ ด้วยความอาญาในอิริยาบถนั่งสมาธิ และบริเวณด้านหลังหอเขียนคือหอธรรมวิจารณ์ ซึ่งเป็นสถานที่จำวัดของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรวงศ์ (อ้วน ติสฺโส) ตลอดจนเป็นที่มรณภาพของท่านด้วย โดยในขณะที่ท่านมรณภาพท่านพ่อลีได้คอยให้สติดูอยู่ตลอดจนสิ้นลม ปัจจุบันยังเป็นที่เก็บอัฐิของอดีตเจ้าอาวาส ทั้งสองแห่งถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของวัดบรมนิวาส

หอธรรมวิจารณ์ ที่สำนักท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรวงศ์

ด้านตะวันออกของศาลาอรุณวงศ์ใกล้ๆ กัน เป็นที่ตั้งของกุฏิรามแห ที่นี่แหละในอดีตเป็นที่จำพรรษาของท่านพ่อลี รมมธโร อดีตเจ้าอาวาสวัดโศการาม ศิษย์ที่สำคัญองค์หนึ่งของหลวงปู่มั่น ท่านได้มาจำพรรษาด้วยภารกิจ คือ อุปัฏฐากและแนะนำธรรมปฏิบัติในช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรวงศ์ (อ้วน ติสฺโส) จะเห็นว่ากุฏิที่พำนักของท่านทั้งสองจะอยู่ในบริเวณใกล้ๆ กัน เพราะการที่ท่านพ่อลีอยู่ร่วมกับท่านทำให้ท่านรู้สึกปลอดภัยในธรรมปฏิบัติในช่วงบั้นปลายชีวิต สอดคล้องกับคำสั่งของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรวงศ์ ที่ปรากฏในประวัติท่านพ่อลี

ที่ว่า “ท่านต้องอยู่กับเราจนตาย ถ้าเราไม่ตายหนีไม่ได้ จะมาเฝ้าหรือไม่เฝ้าปฏิบัติ ก็ตาม ขอให้รู้ว่าอยู่กับเรา” ด้วยการดูแลของท่านพ่อลีนี้เองท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าที่เพิ่งจะปฏิบัติธรรมจริงจังในช่วงบั้นปลายได้บอกไว้ว่า “การนั่งสมาธิเราไม่เคยคิดเลยว่าจะมีประโยชน์อย่างนี้” กับ “แต่ก่อนเราไม่เคยนึกว่า การทำสมาธิเป็นของจำเป็น” ผู้ที่ไม่ประมาทในความตาย ควรเก็บไว้พิจารณา.

กุฏิรวมแห่ ที่พำนักของ ท่านพ่อลี ธมฺมธโร

ในฉบับหน้า ผู้เขียนจะพาเดินชมอีกส่วนหนึ่งของวัด ซึ่งมีความสำคัญต่อครูบาอาจารย์ผู้เปรียบประดุจตั้งเสาหลักกรรมฐานพระป่าในยุคปัจจุบัน

บรรณานุกรม

- คณะศึกษานุศิษย์, ๒๕๓๙, **ชีวประวัติพระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (พระอาจารย์ลี ธมฺมธโร)**, กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป.สัมพันธ์การพิมพ์.
- คณะศึกษานุศิษย์, ๒๕๔๒, **หยดน้ำบนใบบัว**, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

- วรเดช จันทรศร, ๒๕๕๐, วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร, กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสหายบล็อกการพิมพ์.
- วัดป่าอุดมสมพร, ๒๕๒๐, พระฝั้น อาจาโร, กรุงเทพฯ : หจก.การพิมพ์พระนคร

หมายเหตุ รูปที่ผู้เขียนถ่ายและตัดต่อเองนั้นไม่สงวนสิทธิ์กรณินำไปใช้เพื่อพระพุทธรูปศาสนา โดยไม่เป็นไปในการจัดจำหน่ายและหากำไร ในกรณีอื่นใดนอกจากนี้ขอสงวนสิทธิ์ทั้งหมดทั้งสิ้น

สารบัญ ←

การ์ตูน “พระพุทธเจ้า” แอนิเมชันฝีมือคนไทย

สัมภาษณ์โดย: ยอด

เรียบเรียงโดย: ต้นหยง และทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว

เพื่อให้เข้ากับยุคสมัยสำหรับสื่อธรรมะที่มีในท้องตลาดในช่วงนี้ วันนี้ทางคอลัมน์ธรรมะกับไลฟ์สไตล์ได้รับเกียรติจากน้องๆ ๒ ท่านที่อยู่เบื้องหลังภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง The Life of Buddha หรือ “พระพุทธเจ้า” ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่เข้าฉายในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ เพื่อเฉลิมฉลองเนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมายุครบ ๘๐ พรรษา ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวเหมาะสำหรับเด็ก เยาวชน และผู้ที่สนใจทั่วไป ทำให้เข้าใจเรื่องราวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ซึ่งเป็นเอกอัครบุคคคลผู้ประเสริฐที่สุด ทรงยังประโยชน์แก่ชาวโลกในการชี้นำเส้นทางในสังสารวัฏให้แก่สรรพสัตว์

“แม้ตถาคตปรินิพพานไปแล้วให้ฟังรู้ว่า ธรรมก็ดี วินัยก็ดี อันตถาคตแสดงไว้บัญญัติไว้ จักเป็นศาสนาของเธอแทนเราสืบไป ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแห่งเราแล้ว เราขอเตือนให้เธอทั้งหลายจงจำมั่นไว้ว่า สิ่งทั้งปวงมีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา พวกเธอจงยังกิจทั้งปวงอันเป็นประโยชน์แก่ตนและผู้อื่นให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด” พระปัจฉิมโอวาทนี้ได้ปรากฏในภาพยนตร์พระพุทธเจ้าด้วย

และวันนี้เราจะได้ทราบถึงรายละเอียดบางส่วน จากบทสัมภาษณ์โดยคุณยอดกับน้องๆ ผู้เป็นลูกชายและลูกสาวของอาจารย์ดร.วัลภา สำหรับเจตนารมย์ที่ดังตามซึ่งได้กลั่นออกมาจากจิตใจของเยาวชนวัย ๒๐ ต้นๆ เท่านั้นค่ะ

ผมมีโอกาสได้เข้าไปร่วมงานพากย์และดำเนินโปรโมชันของภาพยนตร์พระพุทธเจ้า จึงได้รู้จักกับอาจารย์ดร.วัลภา พิมพ์ทอง ประธานบริษัทมีเดียสแตนด์การ์ดจำกัดและ

ครอบครัว คุณต้นหยงจึงมอบหมายให้ผมมาสัมภาษณ์ลูกชายและลูกสาวของอาจารย์ ซึ่งเรียนหนังสือจบกันได้ไม่นาน โดยเฉพาะลูกชายที่เพิ่งจบปริญญาโทมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาหลังจากภาพยนตร์เปิดตัวไปได้ไม่นาน ระหว่างนี้ก็ได้ช่วยเหลือในงานด้านการประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์เรื่องนี้ ส่วนลูกสาวมีส่วนในการเขียนบทตลอดทั้งเรื่อง ทั้งๆ ที่ไม่ได้เรียนมาทางด้านนี้แม้แต่หน่อย เรามาติดตามกันนะครีบน้องๆ เขามีแนวความคิดอย่างไรและเห็นด้วยหรือไม่กับความตั้งใจอันยิ่งใหญ่ของคุณแม่ ที่สละทรัพย์และความสุขภายในบ้านมาทุ่มเทกับงานด้านศาสนา และการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ เราจะได้เห็นมุมมองของเด็กรุ่นใหม่ที่ได้กว้างกันครับ

คุณวรรณัฐ วงษ์ธรรมมา (นัท) จบการศึกษาปริญญาตรีจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และเพิ่งจะจบปริญญาโทในสาขา Industrial Engineering ที่มหาวิทยาลัย Texas A&M ประเทศสหรัฐอเมริกา ขณะนี้อายุ ๒๕ ปี ตอนนี้คุณนัทได้ช่วยคุณแม่ทำงานในบริษัทมีเดียสแตนดาร์ดจำกัด

ส่วนน้องอัมภิกา วงษ์ธรรมมา (แอม) อายุ ๒๓ ปี จบการศึกษาจากคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตอนนี้ช่วยคุณแม่สร้างภาพยนตร์ โดยเป็นผู้เขียนบท และ Project Manager

Project Manager ทำหน้าที่อะไรบ้างครับ

คุณแอม: ช่วยดูแลทั้งหมดเลยคะ

แล้วนักมีบทบาทอย่างไรบ้างในการช่วยทำหนังเรื่องนี้ครับ

คุณนัท: ในช่วงแรกที่คุณแม่เริ่มโปรเจกต์นี้ ก็ไปช่วยหาสปอนเซอร์กับคุณแม่ สุดท้ายคุณแม่ก็ต้องเริ่มด้วยเงินทุนของตัวเองเพราะไม่มีใครสนใจและให้ความสำคัญ

นัทเป็นลูกชายคนโตเลย

คุณนัท: ใช่ครับ

น้องแอมเป็นลูกคนที่เท่าไรครับ

คุณแอม: เป็นลูกคนที่ ๒ ค่ะ มีน้องสาวอีกคนชื่อน้องหญิง ตอนนี้อายุกำลังจะ ๒๐ ปี

ครับ ก็คงกำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนนี้ทไปเรียนหนังสือต่างประเทศ ช่วงที่คุณแม่ทำหนังเรื่องพระพุทธเจ้า พอกลับมาหนังเรื่องพระพุทธเจ้าก็เสร็จพอดี ทำให้ช่วงนั้นหนังจึงตัดสินใจไปเรียนที่ต่างประเทศครับ

คุณนัท: พอดีตอนนั้นเป็นช่วงที่คุณแม่ยังทำงานอ่อนอยู่ แต่เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่จะมาทำงานด้านภาพยนตร์ และตอนนั้นผมเพิ่งเรียนจบปริญญาตรี แล้วทางมหาวิทยาลัยที่อเมริกาเค้าตอบรับมาพอดี ก็คิดว่าอยากจะเรียนหนังสือต่อ ก็เลยคุยกับคุณแม่ตรงนี้ ซึ่งท่านก็เห็นด้วย ให้เอาเรื่องเรียนหนังสือจบเป็นจุดมุ่งหมายแรกก่อน

แล้วตอนนั้นอยากที่จะมาทำงานด้านภาพยนตร์บ้างมั๊ย

คุณนัท: ตอนนั้นไม่มีความรู้ในด้านการทำหนังเลย แล้วก็ไม่ได้คิดตรงนี้มาก่อนครับ

แล้วแอมละครับ

คุณแอม: ปกติที่บ้านเรา เวลาคุณแม่จะทำอะไร ลูกๆ ก็จะเข้ามาช่วยทำด้วย

แล้วตอนนั้นนัทรู้สึกอย่างไรบ้างที่คุณแม่เริ่มจะทำโปรเจกต์เรื่องนี้

คุณนัท: คือถ้าคุณแม่อยากจะทำอะไร เราก็จะสนับสนุนเต็มที่ แม้คนอื่นจะบอกเราว่าไปเตือนคุณแม่หน่อยนะว่าเป็นไปไม่ได้ เราก็จะรู้สึกค้ำอันอยู่ในใจ จนวันนี้ภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ได้เกิดขึ้นแล้วครับ

หลังจากที่คุณแม่มาทำหนังเต็มตัวแล้วเป็นอย่างไรบ้าง

คุณนัท: ตอนนั้นคุณแม่ให้เงินก้อนใหญ่เลย \$ 8,000 ซึ่งผมก็คิดว่าอาจจะเป็นเงินก้อนสุดท้าย พอไปถึงก็เริ่มทำงานเก็บเงิน จ่ายค่าเทอมไป พออยู่ไปเทอมหนึ่งเงินก็เริ่มร่อยหรอ เราก็เริ่มรู้สึกถึงความฝืดเคืองของเศรษฐกิจที่บ้าน พอจะเริ่มจ่ายเงินค่าเทอมต่อไป ก็โทรมาขอเงินคุณแม่ แต่พอโทรมาคุณแม่ก็ตอบว่า “ไม่มีแล้วลูก” ผมก็เลยต้องขอยืมเงินจากเพื่อนๆ และคนที่รู้จักที่อเมริกาไปก่อน

แล้วตอนนั้นเป็นอย่างไงบ้างครับ ที่สภาพเศรษฐกิจที่บ้านเริ่มเปลี่ยนไป

คุณนัท: ผมคิดว่าจะต้องทำให้ได้ ตอนแรกๆ ไปเรียน Telecom Communication ที่ซิดนีย์ก่อน แต่ค่าเทอมแพงมาก ก็เลยเริ่มมองหา scholarship ก็เลยได้ทุนที่มหาวิทยาลัย A&M หลังจากนั้นก็ทำงานให้กับทางมหาวิทยาลัย แล้วก็เรียนไปด้วย ค่าใช้จ่ายต่างๆก็ลดน้อยลงจนเรียนหนังสือจบกลับมาเมืองไทยครับ

โอ้โฮ จบมาดีกรีอะไรครับ แล้วเนื้อหาการเรียนเป็นอย่างไงบ้างครับสำหรับคุณนะ

คุณนัท: Master of Science ครับ ตอนนี่เทคโนโลยีก้าวไปไกลมากครับ เป็นการนำเทคโนโลยีมาช่วยในด้านการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อช่วยลดต้นทุนของผลิตภัณฑ์

แล้วน้องแอมละครับ ที่เรียนด้านสังคมสงเคราะห์มา ได้นำมาใช้ในการทำงานมั๊ย

คุณแอม: เอามาใช้ในด้านการทำงานกับคนมากกว่าค่ะ ในด้านการทำงานกับคนเยอะๆ การจัดการ ด้านจิตวิทยา

ทราบว่าน้องแอมเก่งภาษามาก ทำไมจึงเก่งในด้านนี้

คุณแอม: ก็ไม่ได้ถึงขั้นเก่งอะไรแบบนั้น แต่เราเป็นคนชอบทางด้านภาษา ด้านการเขียนอยู่แล้วค่ะ

เวลาเขียนบทแล้วติดขัดในด้านภาษา ว่าจะใช้คำไหนแก้ปัญหากับตรงนี้ยังไงครับ

คุณแอม: ก็ปรึกษาทั้งคุณแม่และคุณพ่อค่ะ คุณพ่อจะค่อนข้างเก่งในด้านนี้ เพราะท่านเป็นอาจารย์สอนทางด้านปรัชญา ศาสนา ประวัติศาสตร์ ก็เลยได้ความรู้ตรงนี้จากคุณพ่อ

ในเรื่องของประวัติพระพุทธเจ้าเนี่ย ทำไมถึงได้มีการทำหนังเรื่องนี้ขึ้นมาครับ

คุณแอม: คนที่คิดจะทำหนังก็คือคุณแม่ นะคะ ดร.วัลภา

อะไรเป็นแรงบันดาลใจ

คุณแอม: แรงบันดาลใจก็คือ ตอนที่คุณแม่เรียน นะคะ เรียนอยู่ที่ประเทศอินเดีย ใช้เวลาอยู่ที่ตรงนั้นเกือบ ๗ ปีคะ ที่อยู่ที่ประเทศอินเดีย และนักเรียนส่วนมากจะเป็นพระ

คุณนัท: ใช่ๆ ก็คลุกคลีอยู่ในวัด...และส่วนมากคนที่มาเรียนด้วยก็จะเป็นพระที่มา จากประเทศไทย หรือว่าพระที่อยู่ที่อินเดีย

แต่พระพวกนั้นเขาคงไม่คิดอยากจะทำสร้างหนังแบบใช้ทุนอะไร

คุณแอม: ก็คงไม่

หรือคนธรรมดาก็คงไม่คิดแบบที่จะทุ่มทุนอะไรเยอะขนาดนี้ แบบแลกแรงกายแรง ใจตรงนี้ แล้วทำไมคุณแม่...

คุณนัท: เพราะว่าคุณแม่ก็ลองถามคน คือที่พุทธคยา ไข่ม้อยครีบทที่คนมานมัสการ ถาม ว่า “เนี่ยคุณรู้มั๊ย คุณมานมัสการพระพุทธเจ้าไข่ม้อย แต่คุณรู้จักประวัติของท่านมั๊ย” เขาก็บอกว่า “ไม่รู้จัก”

คุณแอม: หรือรู้มั๊ยว่าท่านทำอะไรมาบ้าง แต่น้อยมากที่จะรู้จัก

คือตอบไม่ได้อย่างถ่องแท้

คุณแอม: ก็เลยเหมือนกับ เป็นแรงศรัทธาด้วย แล้วก็เหมือนกับที่จริงคุณแม่ก็เป็น คนที่ทำอะไรเพื่อคนอื่น ๆ อยู่แล้วคะ จากจุดตรงนั้นก็เลยเป็นเหมือนกับดำรินะคะ ดำริที่จะทำเพื่อพระพุทธศาสนา

คุณนัท: และก็อยากให้มีสื่อที่เข้าใจง่าย ๆ และเข้าถึงคนได้ทุกเพศทุกวัย

ทราบว่าคุณแม่ที่ตั้งปณิธานไว้เลยว่า จะเสียเงินเท่าไรก็ยอม ก็ขอให้มีสื่อ ขอ ให้มีภาพยนตร์ตรงนี้สำเร็จออกมาเป็นพุทธบูชาเพื่อศาสนาไข่ม้อยครับ

คุณแอม: ก็คือจากตรงนั้น คุณแม่ก็คิดว่า ถ้าวันหนึ่งตัวเองประสบความสำเร็จในด้านการงานอาชีพในระดับที่มั่นคงแล้ว และก็มีเงินทุนพอที่จะทำอะไรได้แล้ว ก็คิดจะทำแอนิเมชันพระพุทธรูปเจ้าออกมา สิ่งที่ทำให้ทุนมันเยอะก็เพราะว่า อย่างหนึ่งคือ อยากรทำอะไรขึ้นหนึ่ง แล้วก็อยากทำให้มันดีไปเลย ซึ่งงานอันนี้รายได้เราก็จะทูลเกล้าถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จริงหนังเรื่องนี้ก็เป็นของคนไทยทุกคนนะค่ะ

ถึงแม้เราจะยังคืนทุนไม่ได้เลย ก็จะต้องทูลเกล้าถวาย?

คุณแอม/คุณนัท: ใช่ค่ะ/ใช่ครับ

ถึงจะเท่าไรก็ตาม?

คุณนัท: ถือว่าเป็นเงินที่ได้จากคนไทยที่มาดูหนังทุกคน

โห เยี่ยมมากเลย

คุณนัท: อยากรให้คนไทยเป็นนักคอมพิวเตอร์ที่เก่งมาก แต่ไม่มีนายทุนหรือใครที่ให้การสนับสนุนทางด้านนี้

ก็คือว่าอยากจะพัฒนาทางด้านแอนิเมชัน

คุณนัท: ใช่ครับ

คุณแอม: ทีมงานที่ทำนี่ก็คือคนที่เคยทำงานให้กับวอลท์ดิสนีย์และก็เป็นค่ายใหญ่ๆ นะค่ะ แต่ว่าทีมงานเราก็ไม่มีเครดิต ไม่ได้เครดิตตรงนั้นเลย

ทีนี้มาเข้าเรื่องของธรรมะนิดนึงนะ นื่องๆ มีแนวคิดทางด้านธรรมะยังไง มีการปฏิบัติตัวในด้านธรรมะ หรือมีการปฏิบัติธรรมอะไรยังไงหรือเปล่า

คุณนัท: ก็ตั้งแต่เด็กๆเลยนะครับ คุณพ่อคุณแม่ก็จะอย่างที่ทราบกัน ท่านจะนำพุทธศาสนาเป็นหลักในการดำรงชีวิต จะมีการทำบุญตักบาตรทุกอาทิตย์ พอหลังจากนั้นเริ่มโตหน่อยคุณแม่ก็จะเริ่มพาเข้าวัด หรือว่าโตอีกนิดนึงก็พาไปบวช ส่วนตัวนี่บวชมาสามครั้งแล้ว แต่เป็นบวชเณรนะครับ

บวชเณรสามครั้งเลยหรือครับ

คุณนัท: ใช่ครับ พอปิดเทอมใหญ่ก็จะไปบวช อยู่วัดสองเดือนบ้าง สามเดือนบ้าง

อ้อ ก็คือว่าเป็นคนที่เข้าๆ ออกๆ วัดเป็นประจำเลย ชอบอยู่วัด

คุณนัท: ใช่ครับ ก็ได้ปฏิบัติธรรมนะครับ และทำให้จิตใจเราสงบลงด้วย เพราะว่าไม่อย่างงั้นนี่ เราฟังชานมาก

เดี๋ยวนะ เข้าใจว่าที่บ้านมีฐานะพอสมควร ในช่วงที่เรียน เราใช้ชีวิตยังงี้ครับ

คุณนัท: เอ่อ ก็ไม่ได้ฟังเพื่ออะไรนะครับ

เพราะเท่าที่ทราบ คุณแม่ก็เป็นคนติดดิน

คุณนัท: ใช่ครับ เพราะเริ่มต้นเราก็จนมาก่อน เพราะฉะนั้นการใช้ชีวิตของเราจะยังงี้ก็อย่างนั้นเหมือนเดิม ตอนเล็กๆ ยังทันตอนที่คุณแม่สร้างฐานะ ก็ยังจำได้ว่าคุณแม่อุ้มขึ้นรถเมล์

คุณแม่ที่ปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ ตั้งแต่จำความได้เลย?

คุณนัท: ใช่ครับ

ก็คือถูกกล่อมเกลามาในธรรมะโดยตลอด

คุณนัท: คือถือศีลห้า

การปฏิบัติธรรมในขั้นต้นนี้เราปฏิบัติแบบไหนอย่างไรมาก่อน ตอนที่อยู่วัดบวชเณรนะครับ

คุณนัท: ก็จะไม่นั่งสมาธิ แล้วยัง...คือที่วัดจะเป็นวัดที่ปฏิบัติ คือเช้าจะทำวัตร เสร็จแล้วกลางวันก็จะมีฟังพระเทศน์ ตอนบ่ายจะนั่งสมาธิ เย็นจะนั่งสมาธิอีกหนึ่งรอบอย่างนั้นนะครับ ท่านก็จะสอน

ขบถนั่งสมาธิมัย หรือว่าชอบสวดมนต์ หรือเปื้อ หรือ...?

คุณนัท: แรกๆ ก็เบื่อครับ ก็คือคงเหมือนเด็กทุกๆ ไป เพราะว่าอยู่ๆ จับเรามา นั่ง สวดมนต์ เด็กคนอื่นเค้าไปเล่นกัน แล้วอยู่ๆ จับเรามา นั่งสมาธิ แต่ตอนหลังก็รู้สึก ว่า เออ มันมีประโยชน์กับเรานะ ทำให้เราจิตใจผ่องใสขึ้น มีสติมากขึ้น

แต่ตอนแรกที่เข้าวัดนี้ คืออยากบวชเณร หรือว่าพ่อแม่อยากจะให้บวช?

คุณนัท: ก็เพื่อนด้วยนะครับ

อ้อ ตามเพื่อน

คุณนัท: คือพอดีเพื่อนที่รู้จักกันสนิทกันนี้ ครอบครัวทางเค้าจะเข้าวัดเข้าวาเหมือนกัน เสร็จแล้วเค้าก็แบบ เฮ้ย ไปบวชกันมัย เออ เอาลอง

แล้วน้องแอมล่ะ

คุณแอม: ก็บวชเหมือนกัน

บวชชีพรานไหม?

คุณแอม: ใช่ เรียกว่าเนกขัมมะจารี

เป็นวัดเดียวกัน?

คุณแอม: ใช่วัดเดียวกัน ตั้งแต่เด็กๆ

อ้อ...ดีมากเลย เลยได้ปฏิบัติธรรมด้วยกันเลย และหลังจากนั้น ก็บวชอยู่เรื่อย?

คุณแอม: ก็คือบวช แต่ว่าจะน้อยกว่าพี่ชาย ปกติคุณแม่เค้าก็จะพาไปไหว้พระสวดมนต์ ไปนั่งสมาธิ

วัดไหนเนี่ย วัดที่ไปบ่อยๆ

คุณนัท: วัดสระเกศครับ ตอนแรกจะเป็นวัดสระเกศ เสร็จแล้วก็จะไปวัดที่สระบุรี วัดหลวงพ่อสด

คุณแอม: ก็จะเป็นอย่างนี้ปกติ บางทีก็จะนั่งสมาธิอยู่บ้าน แบบปิดไฟ มีอาสนะ
แล้วบ่อยมั้ย แค่นั้น?

คุณแอม: ไม่ค่อยบ่อย แต่ก็นั่งเหมือนกัน นานๆ นั่งที อะไรอย่างนี้
แต่พอช่วงหลังที่ทำหนังสือแล้ว ไม่มีเวลาหรือเปล่าครับ

คุณแอม: ไม่มีเวลาเลยคะ

แล้วก่อนหน้านั้นล่ะ ก่อนหน้าที่จะทำหนังสือ ชีวิตแบบเรียบง่ายสบาย ก็ไปนั่ง
สมาธิ?

คุณแอม: ก็คือถ้าว่างตรงกันก็จะไปนั่ง

คุณนัท: ไปวัดกัน ไหว้พระสวดมนต์อะไรไป...

แล้วได้อะไรจากการทำหนังสือบ้าง? ได้แต่ความกลุ้มเครียด? (หัวเราะ)

คุณนัท: (หัวเราะ) ไม่ เรื่องพุทธประวัติเราก็รู้เยอะพอสมควรแล้ว เพราะว่าสมัย
ตอนที่อยู่วัด บางทีกลางคืนก็นอนไม่หลับ ก็เอาหนังสือพุทธประวัติมานั่งอ่าน หรือ
ว่า...ประวัติของท่านสาวกองค์อื่นๆ ก็ทราบพอสมควรอยู่แล้ว ผมไม่ได้ทำหนังสือตรงๆ
รู้สึกว่าคุณไทยที่บอกว่าตัวเองมีพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติเนี่ย บางคนก็ยังไม่
ทราบหรือว่า เอ๊ะ ตกหลงพุทธประวัติที่แท้จริงเป็นยังไง บางคนก็ทราบแต่ว่าประสูติ
ตรัสรู้ ปรีณิพพาน แต่อย่างอื่นก็ไม่ทราบกัน

หรือแม้แต่แก่นธรรมะ ถามว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไรบ้าง

คุณนัท: ใช่ครับ ก็ยังไม่ทราบ

หรือพระพุทธเจ้าสอนอะไรเป็นหลัก ฝรั่งเศสถามอย่างนี้นะ มีมัย ได้ไปคุยกับฝรั่ง
เรื่องนี้บ้างมัย

คุณนัท: ไม่มีนะครับ เผอิญที่ผมไปอยู่ที่นี่จะเป็นคริสต์ซะมากกว่า

แต่เขาไม่ได้มาสนใจพุทธอะไรอย่างนี้เลย

คุณนัท: ไม่ได้สนใจ

แล้วน้องแอมล่ะ มีประสบการณ์คนพุทธแท้ๆ แล้วก็ยังไม่เข้าใจอะไรอีกมากมาย

คุณแอม: เยอะมาก

เป็นยังไงครับ

คุณแอม: ก็เท่าที่คุยกับเพื่อน หรือว่าคนรู้จักอะไรอย่างนี้ค่ะ คำก็จะเหมือนเรียนมาแล้วแล้วก็ลืมไปแล้ว บางคนก็แบบ เอ๊ะ ฉันเคยเรียนมาหรือเปล่า อะไรอย่างนี้นะ คือน้อยคนที่จะรู้ประวัติของพระพุทธเจ้าโดยแท้ หรือบางคนก็รู้แบบไม่ถูกต้องอะไรอย่างนี้ค่ะ

แล้วระหว่างการทำงานหนังสือเล่มนี้นะ มีอุปสรรคอะไรบ้าง มีข้ออะไรบ้าง และอะไรเป็นแรงบันดาลใจให้เราทำต่อไป

คุณนัท: น่าจะเป็นเรื่องเงินนะคะ

คุณแอม: ใช่

เพราะว่าไม่มีใครเห็นความสำคัญ อันนี้หนักก็เป็นคนหนึ่งที่รู้ดี

คุณนัท: ใช่ครับ

เป็นคนหาทุนในช่วงแรกด้วย เป็นยังไงบ้าง ช่วงแรกที่หาทุน

คุณนัท: ใช่ครับ ช่วงแรกนี้ จะพูดได้ว่าไม่มีสปอนเซอร์เลยนะคะ เป็นการกู้หนี้ยืมสินมากกว่า คือไม่ใช่ว่าพอเราเอาโปรเจกต์เสนอไปแล้วเขาให้กู้ แต่เพราะคุณแม่วุฒิกู้เป็นการส่วนตัวกับคนๆ นั้น คำถึงให้กู้กันมาซะมากกว่า และก็ไปยื่นโครงการให้ธนาคาร ธนาคารก็คิดว่า เฮ้ย เพื่อฝันแล้ว เป็นไปไม่ได้ คำก็ไม่ให้ เพราะฉะนั้นผมว่า เป็นอุปสรรคหลักๆเลยแหละ

อย่างคุณแทนคุณนี่ เข้ามาตอนไหนหรือครับ

คุณนัท: คุณแทนคุณเข้ามาช่วงโปรดักชั่นแรกๆ

คือทำไปบ้างแล้ว?

คุณแอม: ใช่ค่ะ ทำไปบ้างแล้ว

ไปภูหนี่ยืมลินอะไรมาเรียบร้อย เห็นเป็นรูปเป็นร่าง

คุณนัท: ใช่ครับ

คุณแอม: แล้วก็มียี่ (แทนคุณ) ช่วยหาทุน แต่ว่ายี่ก็วิ่งมาบนเหมือนกัน ไปตั้งแต่หน่วยงานรัฐจนถึงเอกชน แต่ยี่ก็หาไม่ได้เหมือนกัน

คุณนัท: เพราะเค้าคิดว่า โอเคเป็นการทุน เสร็จแล้วเป็นการทุนเกี่ยวกับพระพุทธเจ้าอีก มันก็ขายไม่ได้แน่นอน แต่ว่าวัตถุประสงค์ของเรามันไม่ใช่เพื่อจัดขายเอาเงิน เพื่อจะได้กำไรนะคะ มันก็เลยยาก

คุณแอม: ยี่ (แทนคุณ) ก็เลยเห็นว่าเราลำบาก

คุณนัท: ก็เลยสนับสนุนเต็มที่ เห็นความสำคัญของงานด้วย

แล้วหลังจากนั้น มันคงต้องมีท้อ และท้อแล้วเราทำยังไง คุณแม่ทำยังไง

คุณแอม: จริงๆ เราเป็นแบบเศษเสี้ยวของคุณแม่น่ะค่ะ

คุณนัท: คุณแม่นี้เครียดมาก

คุณแอม: คือถ้าไม่ได้หลักฐานก็คงฆ่าตัวตายไปแล้ว

จริงหรือ?!

คุณแอม: จริงค่ะ

คุณนัท: เพราะว่าบางวันก็มีแต่คนโทรมา โทรตามเมื่อไหร่จะคืนเงิน

คุณแอม: โทรไม่ใช่สายเดียว นี่แบบหลายทีมาก

คุณนัท: ทั้งบ้านทั้งรถ และก็...เพราะว่าคุณแม่ต้องเลี้ยงคนหลายคน และมีลูก
เรียกว่าแทบจะทุกวันเลยหรือเปล่า ที่จะเครียด ที่จะต้องมีปัญหา

คุณนัท/คุณแอม: ใช่ครับ/ใช่ค่ะ

คุณแอม: ทุกชั่วโมงทุกนาทีนี่ จะมีอะไรมาเหมือนกับบรมเร้า

แต่ตอนนั้นนัทไม่อยู่ นัทก็ไม่ได้ช่วยดูแลคุณแม่ตรงนั้น หรือว่าโทรมาบ้าง

คุณนัท: ก็โทร ก็คุยกัน

คุยกันเรื่องปัญหาอะไรอย่างนี้ ก็ทราบอยู่เรื่อยๆ ?

คุณนัท: ครับ คุณแม่ก็จะเล่าว่าตอนนี้มันไปถึงไหนแล้วนะ ได้อย่างนี้แล้ว มีคนมาช่วยแล้วนะ ดีขึ้นมาหน่อย หรือว่าบางอาทิตย์ก็ โอ้ย แม่ไม่รู้ว่าจะทำยังไง

คุณแอม: จริงๆ เราก็ท้อเนาะ

คุณนัท: ก็เหมือน...จริงๆเราก็เป็นแค่ผู้ตาม เพราะผู้นำยังเดิน เราก็ยังเดินตาม

คุณแอม: คือบางทีเราก็เหมือนกับว่าทำอะไรแบบว่าร้องไห้อะไรอย่างนี้ค่ะ แต่เราก็ไม่ได้บอกแม่ เหมือนการดำเนินชีวิตเหมือนกันค่ะ เมื่อก่อนเราเคยทำอย่างนี้ เราเคยใช้จ่ายอย่างนี้ แต่ว่ามาถึงตอนนั้นคือมันแย่มากๆ แย่จนขนาดที่ว่า บางวันแม่มีเงินติดตัวแค่ ๔๐ บาทอะไรอย่างนี้ คือมันทำอะไรไม่ได้จริงๆ แล้วเราก็แบบ...

สงสารแม่?

คุณแอม: ใช่ ก็สงสาร แล้วเราก็สงสารตัวเราด้วย แล้วก็สงสารแม่ คือเราก็ต้องสู้ต่อไป ก็คือเห็นแม่ แม่ก็สู้ล่ะ คือแม่ไม่มีการถอยเด็ดขาดเลย

คุณนัท: ใช่

อะไรทำให้เราไม่รู้สึกว่า เราอยากจะทำต่อด้านแม่ที่ทำให้ชีวิตของเราต้องเปลี่ยน

คุณนัท/คุณแอม: อืม ไม่เคยคิดเลยนะ

คุณนัท: ไม่เคยคิดต่อต้านเลย

คุณแอม: ไม่มีในสมอง ไม่มีเลย

คุณนัท: รู้สึกว่าคิดดีแล้ว ทำดีแล้ว

แล้วมันมีความรู้สึกที่ว่า เอ้ เมื่อก่อนชีวิตเรามันดีกว่านี้นะ มันไม่ต้องมาใช้จ่ายประหยัด อะไรอย่างนี้มั๊ย

คุณแอม/คุณนัท: ไม่ได้คิดเลย/ไม่เลย

คุณแอม: มีแต่ เอ๊ะ ทำไมโครงการดีๆอย่างนี้เราอยากจะ...ทำ แต่ไม่มีใครมาช่วยเหลือเรา ทำเพื่อคนอื่นๆแต่ทำไมไม่มีคนมาช่วยเราบ้าง หรือว่าเห็นคุณค่าหรือความสำคัญอย่างนี้

คุณนัท: พูดตรงๆ ว่าคนไทยส่วนมากคิดว่า เฮ้ย ทำบุญสร้างวัดสร้างโบสถ์สร้างวิหาร จะได้บุญมาก แต่ว่าโบสถ์กับวิหารตั้งอยู่อย่างนั้นไม่มีการใช้ประโยชน์หรือทำให้คนรู้หลักธรรม แต่การที่จะทำให้ภาพของพระพุทธเจ้าซึมซับเข้าไปในจิตใจในสมองของเด็ก ของเยาวชน ซึ่งมันจะก่อร่างสร้างแห่งอกเงยขึ้นไปอีกเนี่ย....

ทำไมไม่มีใครสนับสนุนกันซะมัย

คุณนัท: ใช่ ไม่ใช่ทุกครอบครัวที่เป็นแบบครอบครัวเรา ที่จะแบบเข้าวัดเข้าวาปลูกฝังตั้งแต่เด็ก เพราะฉะนั้นเด็กบางคนที่เกิดมาในครอบครัวอย่างนั้นเนี่ย เขาก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับพระพุทธศาสนา

แปลว่าเราก็เป็นกำลังใจให้แม่ ไม่ให้ท้อด้วยเหมือนกันซะมัย

คุณแอม: ก็คงอย่างนั้นด้วย

ที่แม่ยื่นหยัดได้เพราะว่าเราก็กำลังใจให้แม่นะ

คุณแอม/คุณนัท: ใช่/ครับ

และถึงวันนี้ แม่ก็คงคิดว่าทำให้ลูกมั่นใจในตัวแม่ ว่าที่แม่คิดเนี่ยถูกต้องดีแล้ว

คุณแอม: คิดมาตั้งแต่แรกเลย

คุณนัท: ไม่งั้นคงทำไม่สำเร็จขนาดนี้

คุณแอม: คือ จริงๆ คุณแม่เป็นคนที่ดีมากคนนึง และก็ทำเพื่อคนอื่นๆ คือทำเพื่อครอบครัว แบ่งปันไปถึงคนอื่นๆ รอบข้าง แล้วก็อันนี้คืองานใหญ่ ก็คือทำเพื่อประเทศชาติ แล้วก็ทั้งโลกเลยนะ

ก็คือเราก็คิดถึงแม่ด้วย ทำให้เรามีกำลังใจ

คุณแอม: ใช่

อย่างนี้เวลาคุณแม่ทำอะไรก็จะคิดถึงลูกๆ แล้วมีอย่างอื่นอีกมัยที่คุณแม่สร้างกำลังใจให้ตัวเองด้วย หรือลูกๆนะเป็นหลัก

คุณแอม: คงเป็นตัวคุณแม่เอง

ตัวคุณแม่เองเป็นคนที่ โอ้โห มีกำลังใจดีมาก

คุณแอม: คือยึดหลักตามพระพุทธองค์จริงๆ

มีศรัทธาแรงกล้า มีความเชื่อมั่นว่าพระพุทธเจ้า พุทธคุณอะไรต่างๆ ช่วยเหลืออยู่แล้ว

คุณนัท: ใช่ครับ ส่วนมากคุณแม่จะคิดอย่างนั้น คิดว่าทำเพื่อพระพุทธศาสนาดีแล้ว ต้องดี ต้องมีคนช่วย

ทีนี้ไปเรเจ็คท์ต่อไปเราคิดว่าเราจะมิมัย อยากจะทำอะไรกัน

คุณแอม: มีค่ะ เพราะว่าเราก็สร้างตรงนี้แล้ว ก็อยากให้เป็นอาชีพต่อไป

คือคิดว่าอยากจะทำหนังต่อไป

คุณแอม: ค่ะ ก็เป็นหนังการ์ตูนเกี่ยวกับศาสนาพุทธนะค่ะ

คุณนัท: ประวัติพระสาวกครับ

คุณแอม: คือเราจะแยกเป็น ๒ อย่างคือ เป็นซีรีส์เจาะเรื่องราวรายละเอียด กับที่เป็นหนังใหญ่ อาจจะไม่ใช่เป็นประวัติของใครคนใดคนหนึ่ง จะเป็นเรื่องราวสอดแทรกธรรมะมากกว่า

ก็คือมีความตั้งใจว่าจะทำในเชิงลึกอีกทีใหม่้ยัครับ

คุณนัท: ครับ ถ้าเราลงรายละเอียดในเชิงที่ลึกมาก อาจจะต้องดูไม่จบในวันเดียว

แล้วเราได้รับอะไรกลับมาจากตรงนี้บ้าง คือตรงนี้ถ้าใครจะไม่มี แล้วในด้านจิตใจละครับ

คุณแอม: ถ้าเราผ่านตรงนี้มาได้ อื่นๆ ก็คงจะง่ายขึ้นค่ะ ก็คือเหมือนมีบารมี ประสบการณ์ที่มากขึ้นนะค่ะ

คุณนัท: ใช่ครับ

แล้วในแง่ของธรรมะมีมั้ยครับ

คุณแอม: ความเพียรเป็นอย่างแรกค่ะ เราคิดดีทำดี ก็น่าจะได้ดี สิ่งตอบแทนที่ดีๆ คนที่ทำงาน ถ้าตั้งใจทำ สุดท้ายก็ต้องประสบความสำเร็จ แต่อาจจะช้า หรืออาจจะห่อ แต่สักวันหนึ่งก็ต้องประสบความสำเร็จ

แบบในกรณีชาติที่พระพุทธเจ้าเป็นพระมหาชนกนะครับ แล้วสำหรับภาพยนตร์ประทับใจตอนไหนบ้างครับนัท

คุณนัท: ก็ชอบทุกตอนครับ ชอบที่เราได้ลงรายละเอียดของหนังด้วยครับ เหมือนกับว่าเราได้นำเสนอในเชิงลึก คือภาพที่เห็น มาจากตัวหนังสือที่อยู่ในพระไตรปิฎก

คือเราได้นำสิ่งที่อยู่ในพระไตรปิฎกมาตีแผ่ในวงกว้างมากขึ้น อย่างเช่นอะไรบ้าง

คุณนัท: อย่างเช่นตอนที่ ถาดของพระพุทธเจ้าลอยทวนน้ำไป แล้วก็ตกน้ำไปชนถาดอื่น ซึ่งถ้าคนที่เคยศึกษามาแล้วจะทราบว่ามีพระพุทธเจ้าหลายพระองค์ในกับปีหนึ่งๆ เคยมีพระพุทธเจ้าองค์อื่นๆ ได้อุบัติขึ้นมาก่อนพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน

*สำหรับตอนที่ นายจุนทะถวายภัตตาหาร สุกรมัททวะ** พระพุทธเจ้าได้ตรัสกับนายจุนทะว่า “ไม่มีใครในโลกนี้จะพึงย่อยได้ด้วยดี นอกจากตถาคต” หลังเสวยภัตตาหารแล้ว พระพุทธองค์ก็เกิดอาการอาพาธ ตรงนี้เป็นข้อความจากพระไตรปิฎกเลยหรือครับ*

คุณนัท: ใช่ครับ ก็ทำให้เราได้ทราบว่า แม้พระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่เลิศสุดในโลกที่มีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง แต่ก็ยังต้องเสวยผลของอกุศลวิบากกรรมในอดีตชาติ ทำให้ต้องอาพาธหลังจากฉันสุกรมัททวะ**

**หมายเหตุ: สุกรมัททวะ คือสิ่งที่ผุดมาจากดิน แต่มีพิษ เช่นเห็ดที่มีพิษ

แล้วของแอมละครับ ประทับใจอะไรบ้าง

คุณแอม: ก็หลายฉากค่ะ เช่นฉากตอนที่พญามารมาจัญ พยายามขัดขวางไม่ให้พระพุทธองค์ทรงบรรลुरुธรรม แต่พระองค์ก็ทรงประทับนั่งไม่หวั่นไหว และนี่ก็ถึงบารมี ๑๐ ประการ** ที่ทรงบำเพ็ญสั่งสมมาทุกชาติ จึงทรงต่อสู้กับพญามารด้วยบารมีเหล่านี้

เมื่อพญามารได้กล่าวอ้างสิทธิ์ในโพธิบัลลังก์ว่า เป็นของตน พระพุทธองค์จึงทรงขอให้พระแม่ธรณีเป็นพยาน เมื่อกล่าวจบพระแม่ธรณีก็ปีบมายผม มีน้ำพุ่งออกมามากมาย จนหมู่มารทนต่อแรงของน้ำไม่ไหวจึงได้จมหายไป ตอนนี่ฟังที่ไรก็ขนลุกทุกที

**หมายเหตุ: บารมี ๑๐ ประการ คือ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยะบารมี สัจจะบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี และ อุเบกขาบารมี

ครับ ตรงนี้เป็นเพียงบางตอนของการ์ตูนเรื่อง พระพุทธเจ้า หรือ The Life of Buddha ที่ทางนิตยสารฝากเอาไว้ เพื่อท่านผู้อ่านที่สนใจจะไปติดตามเนื้อหารายละเอียดตรงนั้นกันต่อ และเป็นกำลังใจให้กับอาจารย์ดร.วัลภา พิมพ์ทอง น้องแอม และน้องนัทกันครับ

ติดตามข่าวสารและรายละเอียดเพิ่มเติม พร้อมทั้งชมภาพยนตร์ตัวอย่างและรายการสัมภาษณ์ได้ทางเว็บไซต์ <http://www.thelifeofbuddhamovie.com/>

สำหรับท่านที่ต้องการสนับสนุนทุนให้เยาวชนไทยได้ชมภาพยนตร์การ์ตูนส่งเสริมจริยธรรม เรื่อง “พระพุทธเจ้า” สามารถบริจาคเงินสมทบทุนซื้อตั๋วหนังให้เด็กๆ ที่

“กองทุนสื่อธรรมะเพื่อเยาวชน” ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาย่อย
โกลเด้นเพลส (ถนนประดิษฐานุธรรม) เลขบัญชี ๒๕๔-๒๐๒๒๖๐-๒

ผู้สนใจจะช่วยสนับสนุนให้เด็กๆ ได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้ ประสานไปได้ที่ คุณ จิตต์ อิศระ ๐๘๑-๘๔๒-๘๒๗๑ (พิธีกรรายการแฟนพันธุ์แท้) หรือ คุณกัมพล ๐๘๙-๘๘๓-๑๔๔๐ ค่ะ (บัตรใบละ ๗๐ บาทค่ะ สามารถระบุว่าจะสนับสนุนเด็กๆ จำนวนเท่าที่ต้องการได้ค่ะ)

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมะใกล้ตัวด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะทำถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู่อิเลศ

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน ธรรมะใกล้ตัว ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งฝันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกกริเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโอเคเดียวเหมือนน้ำพุไม่รู้จบรู้นั้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่น่าประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ดีกลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยากาศปฏิบัติ ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความด้วยนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และเป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บนเส้นทางธรรมะด้วยกัน

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือ สารน่ารู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คนทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับ ผู้อ่าน จากมุมมองต่าง ๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้ ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกิน ยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอ จำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงาน ในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการนำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผลกระทบต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ใน วงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มา จากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็น ส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิษฐาน ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็น จำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลด เวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามา ช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของบทความ ความ ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตาม แนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจสอบทานคำถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทาน ให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์ เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่าน สายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบ ได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://firs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย

เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่ สอดคล้องกัน ขอให้ใช้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้ นะคะ

▶ เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมาย ตกใจ (!)

เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้า และวรรคด้านหลัง เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหรือ? ฉันท นึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”

▶ การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่

สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ (Enter) เพื่อ ตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรวบคำอัตโนมัติของ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ อยากให้ช่วยดูการตัด คำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่าน ได้ลื่น ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัด ใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่ จำเป็น เช่น

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกระทบ ข้อการเมานั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่า ผลกระทบข้อการเมานั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)

หรือดูหลักเกณฑ์อื่น ๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้คะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่าง ๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับจีน งานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์ กวีกรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสักนิดนะคะว่า บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะ ได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แด่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่น กันค่ะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติม เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า

ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจดูด้วยค่ะว่าความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยคงดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่น ๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติด ๆ กันลงมา ยาว ๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยาก ๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลัง ๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่:

<http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพพระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย satima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงานได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่าง ๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยนะคะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้เลยนะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยให้ประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้ลงหรือไม่

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้เนื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้รู้จักในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับกำลังใจแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้อ่านพิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดี ๆ และเขียนอะไรดี ๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขออนุโมทนาในจิตอันมีธรรมเป็นทานของทุกท่านค่ะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>